

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg

og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	1. marts 2001

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 9. marts 2001 {{SPA}} dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender) samt mødet i Det Blandede Udvalg med Norge og Island på ministerniveau den 15.-16. marts 2001 {{SPA}} vedlægges Justitsministeriets aktuelle notat om de punkter, der forventes optaget på dagsordenen for rådsmødet.

<DOCUMENT_START>

Oversigt over aktuelle notater inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) samt mødet i Det Blandede Udvalg med Norge og Island på ministerniveau den 15. {{SPA}} 16. marts 2001.

Side:

3 {{SPA}} 4	Dagsordenspunkt 1	Åben debat om bekæmpelse af narkotikakriminalitet.
5 {{SPA}} 17 5 {{SPA}} 8 9 {{SPA}} 11 12 {{SPA}} 14 15 {{SPA}} 17	Dagsordenspunkt 2	Kriminalitetsforebyggelse a. Rådsafgørelse om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt netværk. b. Rådsafgørelse om indførelse af et tilskyndelses-, udviklings-, uddannelses- og samarbejdsprogram vedrørende forebyggelse af kriminalitet (Hippokrates). c. Konference om kriminalitetsforebyggelse i Sundsvall den 21. {{SPA}} 23. februar 2001. d. Retningslinier for en europæisk strategi for kriminalitetsforebyggelse.
18 {{SPA}} 20	Dagsordenspunkt 3	Kommissionens meddelelse om IT-kriminalitet.
21 {{SPA}} 25	Dagsordenspunkt 4	Rammeafgørelse om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet.

26 {{SPA}} 41	Dagsordenspunkt 5	Rammeafgørelse om beskyttelse af ofre.
42 {{SPA}} 43	Dagsordenspunkt 6	Civil krisestyring.
44 {{SPA}} 47	Dagsordenspunkt 7	Rådets afgørelse om tilpasning af vederlag og tillæg for Europols ansatte.
48 {{SPA}} 52	Dagsordenspunkt 8	Rådets retsakt om ændring af vedtægten for Europols personale.
53 {{SPA}} 55	Dagsordenspunkt 9	Rådets afgørelse om indledning af forhandlinger om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Norge, Island, Polen og Ungarn.
56 {{SPA}} 57	Dagsordenspunkt 10	Europols årsrapport for 2000.
58 {{SPA}} 59	Dagsordenspunkt 11	Rådets konklusioner om registrering af farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester.
60 {{SPA}} 66	Dagsordenspunkt 12	Schengen-reglernes iværksættelse i forhold til de nordiske lande.
67 {{SPA}} 69	Dagsordenspunkt 13	Beretning om forvaltning (anlæg og drift) af C.SIS i 1999.
70 {{SPA}} 71	Dagsordenspunkt 14	Møde den 16. marts 2001 med kandidatlandene på ministerniveau.
72 {{SPA}} 80	Dagsordenspunkt 15	Rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af ulovlig indrejse og ulovligt ophold.

Vedrørende: Åben debat om bekæmpelse af narkotikakriminalitet.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Helsinki i december måned 1999 blev EU's Narkotikastrategi 2000-2004 godkendt. Strategien fastlægger de overordnede rammer for EU's aktiviteter på narkotikaområdet i perioden fra 2000 til 2004.

På Det Europæiske Råds møde i Feira i juni måned 2000 blev EU's Narkotikahandlingsplan godkendt. Handlingsplanen præciserer de overordnede målsætninger, der fremgår af narkotikastrategien, og indeholder forpligtelser for de relevante EU-institutioner til konkrete foranstaltninger med henblik på gennemførelsen heraf. Endvidere omfatter handlingsplanen foranstaltninger, som de enkelte medlemsstater opfordres til at iværksætte.

Det forventes, at Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15.-16. marts 2001 under en åben debat vil drøfte bekæmpelsen af narkotikakriminalitet, herunder de foranstaltninger, der fremgår af EU's Narkotikahandlingsplan 2000-2004.

1. Indhold.

I EU's Narkotikahandlingsplan 2000-2004 er forslagene til konkrete foranstaltninger til gennemførelse af narkotikastrategien opdelt på fem hovedområder:

- koordination
- evaluering og informationsudveksling
- efterspørgselsbegrænsning, forebyggelse af misbrug og af narkotikarelaterede forbrydelser
- retshåndhævelse/udbudsreduktion

- narkotikabekæmpelse i international sammenhæng, herunder især kandidatlandene

På denne baggrund har det svenske formandskab tilkendegivet, at drøftelserne under den åbne debat navnlig bør fokusere på de dele af handlingsplanen, der vedrører retshåndhævelse/ud-budsreduktion og bekæmpelse af international organiseret narkotikakriminalitet. Formålet med den åbne debat er således bl.a. at drøfte en prioritering og eventuelt yderligere konkretisering af foranstaltningerne i EU{{PU2}}s nark andlingsplan.

Det fremgår af handlingsplanen, at Kommissionen efter en undersøgelse skal overveje, hvorvidt der er behov for en tilpasning af medlemsstaternes strafferammer for narkotikahandel. På denne baggrund forventes det endvidere, at Rådet under den åbne debat vil drøfte, om der er behov for yderligere initiativer på dette område.

Herudover har formandskabet lagt op til, at Rådet skal drøfte mulighederne for et forbedret samarbejde om efterforskning af narkotikasager på grundlag af konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem EU's medlemslande. Det forventes endvidere, at drøftelserne vil vedrøre mulighederne for fælles initiativer som led i bekæmpelsen af syntetisk narkotika, herunder ecstasy.

Endelig forventes det, at Rådet i lyset af mødet den 16. marts 2001 med kandidatlandene på ministerniveau tillige vil drøfte et forbedret samarbejde med kandidatlandene i relation til bekæmpelse af narkotikakriminalitet, herunder foranstaltninger der kan forhindre, at kandidatlandene benyttes som transitlande for narkotika.

1. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

2. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

3. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

4. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Rådsafgørelse om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt netværk.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere i oktober måned 1999 blev det besluttet, at medlemslandene skal styrke den fælles indsats i forbindelse med forebyggelse af kriminalitet.

De relevante dele af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere har følgende ordlyd (pkt. 41 og 42):

"Det Europæiske Råd opfordrer til, at kriminalpræventive aspekter integreres i foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet, samt til en yderligere udbygning af nationale kriminalpræventive programmer. Der bør udvikles og identificeres fælles prioriteter for kriminalitetsforebyggelse i EU{{PU2}}s eksterne og interne politik, og der bør tages hensyn hertil, når der udarbejdes nye regler.

Der bør i højere grad ske udveksling af oplysninger om bedste praksis, netværket af kompetente nationale kriminalpræventive myndigheder bør udbygges, og samarbejdet mellem nationale kriminalpræventive organisationer styrkes, og det bør undersøges, om der er basis for et fællesskabsfinansieret program med henblik herpå. De første prioriteter for dette samarbejde kan være ungdoms- og bykriminalitet samt narkotika- og elateret kriminalitet."

På den baggrund er der nu udarbejdet et udkast til rådsafgørelse om oprettelse af et kriminalpræventivt netværk.

Udkastet til rådsafgørelse om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt netværk forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. *SPA* 16. marts 2001 med henblik på at opnå politisk enighed.

2. Indhold.

Retsgrundlaget for udkastet til rådsafgørelse er TEU artiklerne 30, 31 og 34, stk. 2, litra c).

Udkastet til rådsafgørelse fastlægger rammerne for oprettelsen af et europæisk kriminalpræventivt netværk.

Artikel 1 indebærer, at der etableres et netværk som benævnes "Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk". Netværket bistås af et sekretariat. Det præciseres, at kriminalitetsforebyggelse omfatter alle foranstaltninger, der kan nedbringe kriminalitet enten gennem direkte at afskrække kriminelle aktiviteter eller gennem foranstaltninger med henblik på at nedbringe mulighederne for at begå kriminalitet og årsagerne til, at kriminalitet bliver begået. Foranstaltninger med henblik på at styrke befolkningens sikkerhed og følelse af tryghed er ligeledes omfattet.

I artikel 2 bestemmes det, at netværket skal bestå af kontaktpunkter, der udpeges af medlemslandene. Hvert medlemsland kan højst udpege 3 kontaktpunkter, hvoraf mindst et kontaktpunkt skal repræsentere de kompetente nationale myndigheder. Ekspertter fra den akademiske verden samt eventuelt andre aktører kan ligeledes udpeges som kontaktpunkter. Medlemslandene skal under alle omstændigheder sørge for at forskere og andre ekspertter fra den akademiske verden, NGO'er, lokale myndigheder og den private sektor bliver involveret i netværkets arbejde gennem de udpegede kontaktpunkter. Kommissionen udpeger ligeledes et kontaktpunkt og Europol og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EONN) tilknyttes netværkets arbejde.

Det fastlægges endvidere, at medlemslandene skal sørge for, at kontaktpunkterne behersker i hvert fald to officielle EU-sprog.

Ifølge artikel 3 skal netværket bidrage til udviklingen af initiativer med henblik på kriminalitetsforebyggelse på EU-plan samt støtte arbejdet såvel nationalt som lokalt. Netværket vil indledningsvis skulle fokusere på ungdoms- og bykriminalitet samt narkotikakriminalitet.

Netværket skal især:

- Lette samarbejdet, herunder informations- og erfaringsudveksling mellem medlemslandene, mellem nationale organer samt mellem medlemslandene og Kommissionen, Rådssekretariatet og andre kriminalitetsforebyggende netværk.
- Indsamle og analysere oplysninger om igangværende kriminalitetsforebyggende arbejde, evaluere dette arbejde, analysere kriminalpræventiv praksis og oplysninger om kriminalitet og kriminalitetstendenser med henblik på fremtidige beslutninger samt bidrage til besvarelser af spørgeskemaer om forskellige aspekter af kriminalitet og kriminalitetsforebyggelse.
- Bidrage til fastlæggelsen af vigtige emner for forskning, uddannelse og andre projekter inden for det kriminalitetsforebyggende arbejde.
- Planlægge konferencer, seminarer, møder og andre aktiviteter vedrørende kriminalitetsforebyggelse.
- Udvikle samarbejdet med kandidatlandene, tredjelande samt internationale organisationer.
- Efter anmodning rådgive Rådet og Kommissionen om kriminalitetsforebyggelse.
- Aflægge årlige rapporter til Rådet om netværkets aktiviteter og prioriteter for det kommende år. Rapporten skal ligeledes overgives til Europa-Parlamentet.

Ifølge artikel 4 skal netværket anlægge en tværfaglig vinkel. Netværket skal i denne forbindelse have tæt kontakt til nationale kriminalitetsforebyggende institutioner, forskningsinstitutioner og NGO'er i medlemslandene.

Netværket offentliggør de årlige rapporter og anden relevant information via Internettet, ligesom netværket i øvrigt skal bidrage til udbredelsen af fællesskabsfinansierede projekter.

Det fremgår af artikel 5, at netværket skal mødes en gang halvårligt på formandskabets foranledning. I tilknytning til netværkets møder skal de repræsentanter (højst én per medlemsland), der er udpeget som repræsentant for de kompetente nationale myndigheder mødes for at fastlægge prioriteter for arbejdet, særlige aktiviteter, netværkets årsprogram og årsrapport, strukturen for netværkets hjemmeside og reglerne for tildeling af den europæiske pris for kriminalitetsforebyggelse. Formandskabet følger formandskabet i Den Europæiske Union. De nationale repræsentanter træffer afgørelse med ensstemmighed.

Det fremgår endvidere, at sekretariatsopgaverne varetages af Kommissionen, og at udgifterne til etableringen af netværket afholdes over Den Europæiske Unions budget. Sekretariatet skal udarbejde udkast til netværkets arbejdsprogram og årlige

aktivitetsrapport, ligesom sekretariatet skal støtte netværket i dets daglige aktiviteter. Sekretariatet skal desuden drive netværkets hjemmeside og bistå netværket vedrørende udde lingen af den europæiske pris for kriminalitetsforebyggelse.

- **Europa-Parlamentet.**

Udkastet til rådsafgørelse er forelagt for Europa-Parlamentet, der imidlertid endnu ikke har afgivet udtalelse.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Høring**

Udkastet til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom er den 16. februar 2001 sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Datatilsynet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Statsministeriet, Sundhedsministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Skatteministeriet, By- og Boligministeriet, Socialministeriet, Det Kriminalpræventive Råd, Landsforeningen af beskikede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Københavns Universitet, Århus Universitet og Forvaltningshøjskolen.

Det Kriminalpræventive Råd, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet og Datatilsynet har meddelt, at udkastet til rådsafgørelse ikke giver anledning til bemærkninger.

Politiforbundet i Danmark har meddelt, at forbundet for så vidt angår udpegningen af kontaktpunkter finder det af stor betydning, at der udover den beskrevne akademiske ekspertise og NGO-aktører, udpeges et medlem med tæt tilknytning til og indsigt i praktisk kriminalpræventivt arbejde, som det kendes i Danmark. Politiforbundet har endvidere meddelt, at det er vigtigt, at der knyttes bånd mellem den teoretiske og praktiske udøvelse og forvaltning af kriminalpræventivt arbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Udkastet til rådsafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Udkastet til rådsafgørelse ses ikke i sin nuværende form at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Såfremt der opnås enighed om at udgifterne til sekretariatet skal afholdes via bidrag fra medlemslandene kan forslaget have statsfinansielle konsekvenser, der på nuværende tidspunkt ikke kan fastlægges nærmere.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Udkastet til rådsafgørelse har været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet den 30. november {{SPA}} 1. december 2000. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt den 16. november 2000.

Udkastet til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til udvalgene den 27. februar 2001.

Vedrørende: Rådsafgørelse om indførelse af et tilskyndelses-, udvekslings-, uddannelses- og samarbejdsprogram vedrørende forebyggelse af kriminalitet (Hippokrates) (Com (2000) 786 final).

Nyt notat.

1. Baggrund.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. {{SPA}} 16. oktober 1999 anføres det, at medlemslandene skal styrke den fælles indsats med henblik på kriminalitetsforebyggelse, og at der gennemføres et finansieringsprogram for kriminalitetsforebyggelse.

Kommissionen har på den baggrund ved meddelelse af 6. december 2000 fremsat et forslag til rådsafgørelse om indførelse af et tilskyndelses-, udvekslings-, uddannelses- og samarbejdsprogram vedrørende forebyggelse af kriminalitet (Hippokrates) (Com (2000) 786 final).

Forslaget til rådsafgørelse om indførelse af et tilskyndelses-, udvekslings-, uddannelses- og samarbejdsprogram vedrørende forebyggelse af kriminalitet (Hippokrates) forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. marts 2001 med henblik på at opnå politisk enighed om forslagets målsætninger, adgangen til programmet og programmets aktioner (forslagets artikel 1 4).

1. Forslagets indhold.

Forslaget er stort set identisk med de forslag, som Kommissionen har fremsat med henblik på anden fase af Grotius-programmets generelle og strafferetlige del, Oisin-programmet og Stop-programmet.

Hippokrates-programmet indføres for perioden 1. januar 2001 - 31. december 2002, hvorefter det kan forlænges.

Målsætningerne for programmet er at styrke samarbejdet mellem alle offentlige og private organer, der beskæftiger sig med kriminalitetsforebyggelse, og programmet vil få en samlet finansieringsramme på 2 mio. Euro.

Der vil især kunne ydes støtte til afholdelse af ekspertmøder og seminarer, uddannelse, gennemførelse af undersøgelser og forskning, udveksling og praktikophold, samt udveksling af de resultater, der opnås i forbindelse med programmet.

Det tilskud, der ydes over Fællesskabets budget, må ikke overstige 70% af de samlede projekt- omkostninger. Specifikke aktioner af særlig interesse i henhold til programmets prioriteter eller for samarbejdet med ansøgerlandene samt supplerende foranstaltninger, f.eks. seminarer, ekspertmøder eller andre initiativer med henblik på videreformidling af oplysninger indsamlet i forbindelse med programmet, kan dog finansieres 100% inden for et loft på 10% af det årlige rammebeløb, der er afsat til hver af disse kategorier d.v.s. i alt 20 % af den samlede finansieringsramme.

For at kunne modtage samfinansiering skal projekterne omfatte mindst tre medlemslande eller to medlemslande og et ansøgerland.

Kommissionen vil være ansvarlig for gennemførelsen af programmet og skal på denne baggrund fastsætte nærmere regler herfor, herunder kriterier for hvilke projekter der kan ydes finansiel støtte til. I forbindelse med gennemførelsen af programmet skal Kommissionen endvidere hvert år udarbejde et årsprogram, der omfatter de specifikke målsætninger og prioriteter samt fordelingen af de disponible bevillinger mellem aktivitetssområderne i forbindelse med gennemførelsen af programmet. Desuden skal Kommissionen hvert år foretage en evaluering af de projekter, der blev gennemført under det foregående årsprogram, ligesom Kommissionen løbende skal aflægge rapporter til Europa-Parlamentet om gennemførelsen af Hippokrates-programmet.

Der vil blive nedsat et rådgivende udvalg for finansieringsprogrammet bestående af repræsentanter for medlemslandene og Kommissionen, der skal bistå Kommissionen. Kommissionens forslag til årsprogram og Kommissionens indstillinger i anledning af konkrete ansøgninger om støtte til projekter skal forelægges for udvalget til udtalelse. Kommissionen kan vedtage årsprogrammet, medmindre et kvalificeret flertal i udvalget er imod. For så vidt angår de konkrete ansøgninger om støtte til projekter skal Kommissionen tage størst mulig hensyn til udvalgets udtalelser.

Herudover indebærer forslaget, at bl.a. ansøgerlandene vil kunne deltage i projekter under finansieringsprogrammerne.

Forslaget indeholder herudover bestemmelser om ikrafttrædelse og offentliggørelse i EF-tidende.

1. Europa-Parlamentet.

Udkastet til rådsafgørelse er forelagt for Europa-Parlamentet, der imidlertid endnu ikke har afgivet udtalelse.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

2. Høring

Udkastet til rådsafgørelse er tillige med et grundnotat herom den 16. februar 2001 sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Datatilsynet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Statsministeriet, Sundhedsministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Skatteministeriet, By- og Boligministeriet, Socialministeriet, Det Kriminalpræventive Råd, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark,

Politifuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolicefene, Politidirektøren i København, Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Københavns Universitet, Århus Universitet og Forvaltningshøjskolen.

Det Kriminalpræventive Råd, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politiforbundet i Danmark og Datatilsynet har meddelt, at udkastet til rådsafgørelse ikke giver anledning til bemærkninger.

3. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til rådsafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget vil ikke have lovgivningsmæssige konsekvenser, ligesom forslaget ikke ses at have statsfinansielle konsekvenser. Det bemærkes i den forbindelse, at udgifterne til finansieringsprogrammet afholdes over Fællesskabets budget.

5. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Udkastet til rådsafgørelse har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg. Forslaget til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til udvalgene den 27. februar 2001.

Vedrørende: Konference om kriminalitetsforebyggelse i Sundsvall den 21. {{SPA}} 23. februar 2001.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere i oktober måned 1999 blev det besluttet, at medlemslandene skal styrke den fælles indsats i forbindelse med forebyggelse af kriminalitet.

De relevante dele af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere har følgende ordlyd (pkt. 41 og 42):

"Det Europæiske Råd opfordrer til, at kriminalpræventive aspekter integreres i foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet, samt til en yderligere udbygning af nationale kriminalpræventive programmer. Der bør udvikles og identificeres fælles prioriteter for kriminalitetsforebyggelse i EU{{PU2}}s eksterne og interne politik, og der bør tages hensyn hertil, når der udarbejdes nye regler.

Der bør i højere grad ske udveksling af oplysninger om bedste praksis, netværket af kompetente nationale kriminalpræventive myndigheder bør udbygges, og samarbejdet mellem nationale kriminalpræventive organisationer styrkes, og det bør undersøges, om der er basis for et fællesskabsfinansieret program med henblik herpå. De første prioriteter for dette samarbejde kan være ungdoms- og bykriminalitet samt narkotika- og elateret kriminalitet."

Det forventes, at formandskabet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 vil orientere om konklusionerne fra konferencen om kriminalitetsforebyggelse i Sundsvall den 21. {{SPA}} 23. februar 2001.

2. Indhold.

Konferencen følger op på det arbejde, der er iværksat på baggrund af konklusioner og anbefalinger fra seminarer og konferencer om kriminalitetsforebyggelse, der er blevet afholdt i EU-regi inden for de seneste par år, herunder navnlig konferencen i Algarve i maj måned 2000, seminaret i Paris om ungdomskriminalitet i september måned 2000 og seminarerne om forebyggelse af organiseret kriminalitet i Haag i 1999 og i Lissabon i 2000.

På konferencen i Sundsvall den 21. {{SPA}} 23. februar 2001 blev følgende emner drøftet:

- Forebyggelse af organiseret kriminalitet
- Vurdering af konsekvenserne for kriminalitet ved udarbejdelse af lovgivning og andre initiativer
- Forebyggelse af ungdomskriminalitet
- Statistik og udarbejdelse af normer for god praksis

- Byplanlægning, administration og kriminalitetsforebyggelse
- Forebyggelse af frygten for kriminalitet
- Poli og kriminalitetsforebyggelse
- Partnerskab om forebyggelse af kriminalitet lokalt

I konklusionerne fra konferencen blev det fremhævet, at det var nødvendigt at etablere mekanismer med henblik på vurdering af kriminalitetskonsekvenser af ny og muligvis også eksisterende lovgivningsmæssige initiativer både på EU-niveau og i medlemslandene.

Det fremgår endvidere af konklusionerne, at kriminalitetsforebyggelse skal basere sig på viden om kriminalitetsproblemer, og at netværket kan bistå med opgaver i forbindelse med indsamling, analyse og udveksling af oplysninger om kriminalitet og gode erfaringer i forbindelse med kriminalitetsforebyggende projekter.

For så vidt angår ungdomskriminalitet blev tidlig indgriben og brug af alternative straffeformer fremhævet som prioriteter.

Konklusionerne nævner endvidere kriminalitetsforebyggelse gennem byplanlægning, og at netværket kan iværksætte udveksling af erfaringer vedrørende kriminalitetsforebyggende design og planlægning. Netværket kan under inddragelse af relevante organisationer, herunder den europæiske komité for standardisering (CEN) undersøge mulighederne for at opstille en europæisk standard på området.

Konklusionerne nævner også forebyggelse af frygten for kriminalitet som et prioriteret område, hvor medlemslandene med støtte fra det kriminalpræventive netværk kan udarbejde mekanismer med henblik på at forstå problemets omfang, herunder mediernes indflydelse.

Behovet for hensigtsmæssig uddannelse af politifolk i kriminalitetsforebyggelse **{{SPA}}** eventuelt ved Det Europæiske Politiakademi - nævnes i konklusionerne, ligesom det bemærkes at kriminalitetsforebyggelse må basere sig på partnerskab.

Endeligt beskriver konklusionerne nogle forslag til retningslinjer for en europæisk strategi for kriminalitetsforebyggelse. Det anføres således, at de ovennævnte konklusioner fra arbejdsgrupperne bør integreres i udarbejdelsen af en strategi, ligesom netværket skal etableres snarest og fungere som hovedelementet i en sådan strategi.

Det følger ligeledes af konklusionerne, at udkastet til rådsafgørelse om finansieringsprogrammet for kriminalitetsforebyggelse (Hippokrates) bør vedtages snarest muligt og tildeles de nødvendige ressourcer med henblik på at bidrage effektivt til forebyggelse af kriminalitet.

Det følger endvidere af konklusionerne, at koordination skal styrkes for at undgå dobbeltarbejde, at en konstruktiv dialog med alle interesserede parter bør fremmes, ligesom at kandidatlandene i muligt omfang skal involveres i aktiviteter i det kriminalpræventive netværk og i det forum for forebyggelse af organiseret kriminalitet, der er oprettet af Kommissionen.

Konklusionerne fra konferencen skal bidrage til drøftelserne af retningslinjer for en europæisk strategi for kriminalitetsforebyggelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. **{{SPA}}** 16. marts 2001.

1. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet skal ikke høres vedrørende konklusionerne fra konferencen.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Høring**

Konklusionerne fra konferencen vil ikke blive sendt i høring.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Konklusionerne fra konferencen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Konklusionerne fra konferencen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Retningslinjer for en europæisk strategi om kriminalitetsforebyggelse.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere i oktober måned 1999 blev det besluttet, at medlemslandene skal styrke den fælles indsats i forbindelse med forebyggelse af kriminalitet.

De relevante dele af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere har følgende ordlyd (pkt. 41 og 42):

"Det Europæiske Råd opfordrer til, at kriminalpræventive aspekter integreres i foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet, samt til en yderligere udbygning af nationale kriminalpræventive programmer. Der bør udvikles og identificeres fælles prioriteter for kriminalitetsforebyggelse i EU's eksterne og interne politik, og der bør tages hensyn hertil, når der udarbejdes nye regler.

Der bør i højere grad ske udveksling af oplysninger om bedste praksis, netværket af kompetente nationale kriminalpræventive myndigheder bør udbygges, og samarbejdet mellem nationale kriminalpræventive organisationer styrkes, og det bør undersøges, om der er basis for et fællesskabsfinansieret program med henblik herpå. De første prioriteter for dette samarbejde kan være ungdoms- og bykriminalitet samt narkotika- og elateret kriminalitet."

På denne baggrund har formandskabet udarbejdet et oplæg til retningslinjer for en europæisk strategi for kriminalitetsforebyggelse, der vil blive drøftet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. - 16. marts 2001.

• Indhold.

Formandskabets oplæg beskriver de nuværende elementer inden for samarbejdet om kriminalitetsforebyggelse, ligesom oplægget indeholder forslag til retningslinjer på området, idet formandskabet anser en europæisk forebyggelsesstrategi for et nødvendigt led i en sammenhængende indsats mod kriminalitet.

De eksisterende elementer inden for samarbejdet mellem medlemslandene om kriminalitetsforebyggelse er:

- Udkastet til rådsafgørelse om oprettelsen af et kriminalpræventivt netværk, udkastet til rådsafgørelse om et finansieringsprogram for kriminalitetsforebyggelse (Hippokrates),
- Kommissionens meddelelse om kriminalitetsforebyggelse af 6. december 2000, formandskabets rapport fra konferencen om kriminalitetsforebyggelse i Sundsvall den 21. - 23. februar 2001,
- Den kommende rapport fra Europol og Kommissionen, som er blevet forudset udarbejdet i Rådets resolution af 21. december 1998 om forebyggelse af organiseret kriminalitet.

For så vidt angår retningslinjerne for det fremtidige arbejde, lægger formandskabet op til, at det europæiske kriminalpræventive netværk bør være hovedelementet i en europæisk forebyggelsesstrategi, og at forslagene i Kommissionens meddelelse af 6. december 2000 om kriminalitetsforebyggelse, herunder det foreslåede forum for forebyggelse af organiseret kriminalitet samt finansieringsprogrammet for kriminalitetsforebyggelse (Hippokrates), bør være yderligere elementer i strategien.

Efter formandskabets oplæg skal fremtidige finansieringsprogram for kriminalitetsforebyggelse (Hippokrates) særligt yde støtte til kriminalitetsforebyggelse i bred forstand fremfor at yde støtte til forebyggelse af organiseret kriminalitet.

Kriminalitetsforebyggende arbejde bør basere sig på tværfaglighed og kendskab til kriminalitetsproblemerne, herunder bør forbindelserne mellem kriminalitet i almindelighed og organiseret kriminalitet undersøges.

Endelig anføres det, at man som led i strategien på EU-niveau skal sikre en koordination mellem de forskellige dele af EU-samarbejdet (søjle 1 og 3).

1. Europa-Parlamentet.

Sagen er ikke forelagt Europa-Parlamentet.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Høring**

Formandskabets oplæg vil ikke blive sendt i høring.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Formandskabets oplæg ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Formandskabets oplæg ses ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Kommissionens meddelelse om bekæmpelse af IT-kriminalitet (Com (2000) 890 final).

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

- **Baggrund.**

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. *SPA* 16. oktober 1999 anføres det, at der som led i det strafferetlige samarbejde mellem EU-landene bl.a. bør fokuseres på bekæmpelse af højteknologikriminalitet.

Kommissionen har afholdt fem uformelle ekspertmøder vedrørende bekæmpelse af computerrelateret kriminalitet med deltagelse af eksperter fra medlemslandene og erhvervslivet med henblik på at drøfte mulige EU-tiltag på området.

På denne baggrund har Kommissionen udarbejdet en meddelelse af 6. februar 2001 til Rådet og Europa-Parlamentet om bekæmpelse af IT-kriminalitet (Com (2000) 890 final).

Det forventes, at Kommissionen på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. SPA 16. marts 2001 vil præsentere meddelelsen, og at Rådet på grundlag af Kommissionens meddelelse vil drøfte bekæmpelse af IT-kriminalitet.

- **Indhold.**

Kommissionens meddelelse af 6. februar 2001 indeholder en række overvejelser om tiltag med henblik på bekæmpelse af IT-kriminalitet. Meddelelsen peger således på en række elementer, der er nødvendige for at bekæmpe IT-kriminalitet effektivt, ligesom Kommissionen beskriver nogle forslag med henblik på den fremtidige indsats mod IT-kriminalitet. Meddelelsen indeholder imidlertid ikke konkrete forslag til rådsvedtagelser.

*Det anføres, at en effektiv bekæmpelse af IT-kriminalitet forudsætter et passende lovgrundlag. Kommissionen anfører i den forbindelse, at man må afvente de praktiske resultater af den løsning vedrørende aflytning af telekommunikation, der er fundet i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem EU *PU2*'s medlemslande, før behovet for yderligere initiativer på dette område vurderes.*

Efter Kommissionens opfattelse bør medlemslandene sikre, at der er tilstrækkeligt politipersonale med den nødvendige ekspertise inden for IT-området.

Kommissionen finder herudover, at forskning, herunder fællesskabets forsknings- og udviklingsprojekter, kan bidrage til en mere effektiv indsats på området.

Kommissionen beskriver endvidere en række konkrete initiativer, som Kommissionen har taget eller overvejer med henblik på bekæmpelse af IT-kriminalitet.

Der henvises for det første til Kommissionens forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn.

Det anføres for det andet, at Kommissionen vil fremlægge forslag under TEU afsnit VI om tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning om hacking og hærværk over Internettet gennem virus (denial of service attacks), ligesom Kommissionen vil undersøge mulighederne for at gribe ind overfor racisme og fremmedhad på Internettet og narkotikahandel over Internettet.

Kommissionen vil for det tredje undersøge mulighederne for anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse med henblik på at fremme samarbejdet om efterforskning af IT-kriminalitet, ligesom Kommissionen vil undersøge behovet for et EU-instrument om opbevaring af trafikdata (logon-oplysninger).

Kommissionen overvejer for det fjerde at opfordre medlemslandene til at etablere specialiserede politienheder og døgnbemandede kontaktpunkter.

Det anføres for de femte, at Kommissionen vil oprette et EU-forum, som skal samle de relevante partnere og udveksle oplysninger og erfaringer om IT-sikkerhed, effektive værktøjer for bekæmpelse af IT-kriminalitet m.v.

Formandskabet har i tilknytning til Kommissionens meddelelse identificeret følgende områder som prioriteter for EU{{PU2}}s indsats på området:

- *Hurtig vedtagelse og ratifikation af Europarådets konvention om bekæmpelse af IT-kriminalitet.*
- *Styrkelse af politisamarbejde om bekæmpelse af IT-kriminalitet*
- *Sikring af at retshåndhævelsmæssige aspekter vurderes, når fællesskabsret bliver udarbejdet og gennemført.*

1. Europa-Parlamentet.

Kommissionens meddelelse er sendt til Europa-Parlamentet.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Kommissionens meddelelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Kommissionens meddelelse vil ikke i sig selv have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Sagen blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet den 17. oktober 2000. Et aktuelt notat om sagen blev fremsendt til udvalgene den 5. oktober 2000.

Sagen blev ligeledes forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet den 30. november {{SPA}} 1. december 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 16. november 2001.

Vedrørende: Udkast til rammeafgørelse om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

- **Baggrund**

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. - 29. maj 1998 blev der afholdt en åben debat om organiseret kriminalitet, hvorunder den danske justitsminister præsenterede et dansk initiativ med henblik på en fælles EU-indsats til bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet.

Det danske initiativ var beskrevet i en note fra den danske delegation. Det fremgik heraf, at der skulle fokuseres på indførelse af strafferetlige bestemmelser og bestemmelser om udbyttekonfiskation i alle medlemslandene, effektive regler om straffekompetence, effektiv efterforskning og tættere samarbejde samt udvidelse af Europols mandat til også at omfatte alvorlig miljøkriminalitet.

I konklusionerne fra mødet i Det Europæiske Råd i Cardiff den 15. - 16. juni 1998 blev Rådet opfordret til at overveje et tættere samarbejde og fælles miljøforanstaltninger i form af effektive strafferetlige bestemmelser og håndhævelse heraf i de enkelte medlemslande.

Fra dansk side er der efterfølgende udarbejdet et udkast til fælles aktion om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet, der efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 er blevet genfremsat som et udkast til rammeafgørelse. Herudover er der fra dansk side blevet udarbejdet en note om udvidelse af Europol's mandat til også at omfatte miljøkriminalitet.

Af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.- 16. oktober 1999 fremgår det, at bekæmpelse af miljøkriminalitet er et af de områder, der bør fokuseres på som led i det strafferetlige samarbejde mellem EU-landene.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. september 2000 fastlagde Rådet de politiske retningslinier for de videre forhandlinger om udkastet, herunder slog Rådet fast, at arbejdet med et strafferetligt instrument om bekæmpelse af miljøkriminalitet skulle fortsætte på grundlag af Europarådets konvention om samme emne.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15.- 16. marts 2001 forventes Rådet at nå til politisk enighed om det foreliggende udkast til rammeafgørelse.

• Indhold

Retsgrundlaget for udkastet til rammeafgørelse er TEU artikel 31, jf. artikel 34.

Artikel 1 i udkastet til rammeafgørelse indeholder definitioner af udtrykkene "ulovlig", "vand" og "juridisk person".

Efter artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse forpligtes medlemslandene til at sikre, at forsætlig udledning, emission eller tilførsel af et kvantum stoffer eller af ioniserende stråling i luft, jord eller vand, der forårsager dødsfald eller alvorlig personskade, er strafbar.

Herudover forpligtes medlemslandene til at kriminalisere

- ulovlig udledning, emission eller tilførsel af et kvantum stoffer eller af ioniserende stråling i luft, jord eller vand, der forårsager eller kan forårsage vedvarende eller væsentlig forringelse heraf eller dødsfald eller alvorlig personskade eller betydelig skade på fredede monumenter eller andre fredede genstande samt på planter, dyr eller ejendom,*
- ulovlig bortskaffelse, behandling, oplagring, transport, eksport eller import af farligt affald, der forårsager eller kan forårsage dødsfald eller alvorlig personskade eller forårsage betydelig skade på luftens, jordens eller vandets kvalitet samt på planter eller dyr,*
- ulovlig drift af et fabriksanlæg, hvor der udføres en farlig aktivitet, hvis denne aktivitet forårsager dødsfald eller alvorlig personskade eller betydelig skade på luftens, jordens eller vandets kvalitet, samt på planter eller dyr,*
- ulovlig fremstilling, behandling, oplagring, anvendelse, transport, eksport eller import af nukleart materiale eller andre farlige radioaktive stoffer, der forårsager eller kan forårsage dødsfald eller alvorlig personskade eller betydelig skade på luftens, jordens eller vandets kvalitet samt på planter eller dyr*

når disse handlinger begås forsætligt.

Efter artikel 3 i rammeafgørelsen forpligtes medlemslandene til at sikre, at de i artikel 2 nævnte lovovertrædelser som minimum tillige kan straffes, når de begås ved grov uagtsomhed, mens det af artikel 4 fremgår, at også forsøg på og medvirken til de i artikel 2 nævnte handlinger skal være strafbart.

I artikel 6 fastslås bl.a., at overtrædelse af bestemmelserne i artiklerne 2 og 3 skal kunne straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og som har afskrækkende virkning, herunder {{SPA}} i det mindste i de groveste tilfælde {{SPA}} straf i form af frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering.

Udkastets artikel 7 indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang lovovertrædelsen er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, med henblik på at skaffe den juridiske person vinding.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte lovovertrædelser.

Ifølge udkastets artikel 8 er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der overfor juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud og forbud mod at udøve kommerciel virksomhed.

Artikel 9 indeholder bestemmelser om straffemyndighed. Efter bestemmelsen forpligtes hvert medlemsland til at have straffemyndighed, når handlingen er begået helt eller delvist på det pågældende medlemslands område, uanset om virkningerne af overtrædelsen gør sig gældende et andet sted end på medlemslandets territorium.

Herudover forpligtes medlemslandene til at have straffemyndighed, når lovovertrædelsen er begået på skibe eller luftfartøjer, der fører det pågældende medlemslands flag.

Endelig kan medlemslandene vælge endvidere at have straffemyndighed, hvis lovovertrædelsen er begået på vegne af en juridisk person, der har hjemsted på det pågældende medlemslands territorium eller hvis lovovertrædelsen er begået af en person, der er statsborger i det pågældende medlemsland, hvis lovovertrædelsen er strafbar, der hvor den er begået, eller hvis det sted, hvor den er begået ikke er omfattet af nogen stedlig jurisdiktion.

I artikel 9 a fastsættes bestemmelser, hvorefter et medlemsland, som i henhold til national ret ikke udleverer egne statsborgere, skal træffe de nødvendige foranstaltninger, for at fastlægge straffemyndighed med hensyn til de i artiklerne 2 og 3 nævnte handlinger, når disse begås af medlemslandets egne statsborgere uden for dens område.

Endelig indeholder artikel 10 bestemmelser, hvorefter medlemslandene senest to år efter vedtagelsen af rammeafgørelsen skal træffes de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre rammeafgørelsen i national ret, mens det i artikel 11 fastslås, at rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

• Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet har den 7. juli 2000 afgivet udtalelse vedrørende udkastet til rammeafgørelse. Europa-Parlamentet har i den forbindelse fremsat en række ændringsforslag og i øvrigt støttet udkastet til rammeafgørelse.

Henset til at udkastet til rammeafgørelse på en række områder er væsentligt ændret i forhold til det udkast, der danner grundlag for Europa-Parlamentets udtalelse, er det hensigten, at udkastet til rammeafgørelse skal forelægges for Europa-Parlamentet i sin nuværende udformning.

• Høring

Med henblik på at drøfte udmøntningen af det danske initiativ om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet afholdt Justitsministeriet den 26. november 1998 et møde med repræsentanter for Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Miljøstyrelsen og Søfartsstyrelsen.

De deltagende myndigheder havde efterfølgende lejlighed til at fremkomme med skriftlige bemærkninger.

• Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde

Udkastet til rammeafgørelse har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde.

• Subsidiaritetsprincippet

Udkastet til rammeafgørelse skønnes at være i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

• Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Udkastet til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

Umiddelbart skønnes udkastet til rammeafgørelse ikke at have lovgivningsmæssige konsekvenser, idet der dog i øjeblikket pågår en nærmere undersøgelse af dette spørgsmål.

• Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Et notat om udmøntningen af det danske initiativ om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet bilagt det daværende udkast til en fælles aktion om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet blev den 21. januar 1999 oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Endvidere er forslaget til rammeafgørelse om bekæmpelse af alvorlig miljøkriminalitet den 23. september 1999 oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Endelig blev sagen forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. september 2000. Aktuell notat blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 15. september 2000.

Vedrørende: Rammeafgørelse om beskyttelse af ofre.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

• Baggrund

På et møde i Wien i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Af handlingsplanen fremgår det bl.a., at der inden for 5 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal gennemføres en undersøgelse af medlemsstaternes regler om offererstatning samt en undersøgelse af muligheden for fælles handling inden for dette område.

I en meddelelse af 14. juli 1999 til Rådet, Europa-parlamentet og Det Økonomiske Sociale Udvalg om ofre for kriminalitet i Den Europæiske Union er Kommissionen fremkommet med en række overvejelser og forslag til tiltag på dette område (KOM (1999) 349).

Det fremgår af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.- 16. oktober 1999, at der under hensyn til Kommissionens meddelelse bør udarbejdes minimumsstandarder for beskyttelse af ofrene for kriminalitet, navnlig for ofrenes adgang til domstolene og tilsvarende organer og deres ret til skadeserstatning, herunder dækning af sagsomkostninger. Af konklusionerne fremgår det endvidere, at der bør udarbejdes nationale programmer til finansiering af offentlige og private foranstaltninger vedrørende bistand til og beskyttelse af ofre.

På denne baggrund har det tidligere portugisiske formandskab fremlagt et udkast til rammeafgørelse om beskyttelse af ofre, som blev præsenteret på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000.

Der blev på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. september 2000 drøftet en række udestående spørgsmål i udkastet til rammeafgørelse.

Udkastet til rammeafgørelse forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15.- 16. marts 2001 med henblik på Rådets vedtagelse.

• Indhold

Retsgrundlaget for udkastet til rammeafgørelse er TEU artikel 31, jf. artikel 34.

Udkastets artikel 1 indeholder nærmere definitioner af de i rammeafgørelsen anvendte begreber.

Det følger af udkastets artikel 2, at medlemsstaterne fortsat skal gøre deres yderste for at sikre, at ofre behandles med respekt og værdighed, ligesom medlemsstaterne skal anerkende ofres rettigheder og interesser.

Af udkastets artikel 3 fremgår bl.a., at medlemsstaterne skal sikre ofres ret til at blive hørt i forbindelse med sagen eller tilvejebringe beviser, ligesom hver medlemsstat skal træffe de nødvendige foranstaltninger til, at ofre alene bliver afhørt i nødvendigt omfang.

Efter udkastets artikel 4 skal medlemsstaterne bl.a. sikre, at et offer fra den første kontakt med de retshåndhavende myndigheder har adgang til de oplysninger, der måtte være relevante for ofret. Ofret skal således i det mindste modtage oplysning om, hvilke organisationer, der ville kunne yde støtte, hvilken form for støtte ofret kan få, hvor og hvorledes der kan foretages anmeldelse. Herudover skal ofret modtage oplysning om, hvorledes og på hvilke betingelser ofret er berettiget til at modtage advokatbistand, erstatning og politibeskyttelse samt hvilke særlige muligheder ofret har for at varetage sine interesser, hvis ofret er bosiddende i et andet EU-land.

Ofre, der udtrykker ønske herom, skal endvidere kunne modtage oplysning om den videre behandling af anmeldelsen og relevant information i forbindelse med straffesagen. Endelig skal hver medlemsstat sikre, at der *{{SPA}}* i det mindste i de tilfælde, hvor gerningsmanden udgør en potentiel fare for ofret - om nødvendigt kan træffes afgørelse om underretning af ofret ved en eventuel løsladelse af den person, der er varetægtsfængslet eller afsøner en frihedsstraf på grund af lovovertrædelsen.

Ifølge udkastets artikel 5 skal medlemsstaterne, når et offer optræder som vidne eller part under straffesagen, træffe de nødvendige foranstaltninger for i størst mulig udstrækning - og i samme omfang som for tiltalte - at begrænse kommunikationsvanskeligheder med hensyn til ofrets forståelse af vigtige dele af straffesagen.

Hver medlemsstat skal efter udkastets artikel 6 sikre, at ofre får adgang til rådgivning, som i begrundede tilfælde kan være gratis, om deres rolle under straffesagen og eventuelt mulighed for advokatbistand, når de kan optræde som part i straffesagen.

I udkastets artikel 7 fastslås det, at ofre, der optræder som part eller vidne, skal have mulighed for at få udgifter i forbindelse med deres påkrævede deltagelse i straffesagen refunderet i henhold til gældende nationale bestemmelser.

I udkastets artikel 8 fastslås det, at medlemsstaterne skal sikre ofre for forbrydelser og deres familier passende beskyttelse i sager, hvor ofret er blevet truet, eller hvor der er grund til at frygte for ofrets sikkerhed. *I det omfang det er i overensstemmelse med medlemsstatens grundlæggende retsprincipper, skal medlemsstaterne sikre, at der {{SPA}} om nødvendigt efter retskendelse {{SPA}} gives passende mulighed for at beskytte ofrenes, deres familiers eller de personers privatliv, herunder fotografisk gengivelse af disse.*

Efter artikel 8 skal hver medlemsstat endvidere sikre, at kontakten mellem ofret og gerningsmanden i retsbygninger undgås, medmindre straffesagen gør en sådan kontakt nødvendig. Eventuelt sørger hver medlemsstat med henblik herpå for, at der efterhånden indrettes særskilte venteværelser til ofre i retsbygningerne. Endelig forpligtes medlemsstaterne til med henblik på at beskytte navnlig de mest sårbare ofre mod følgelserne af at afgive forklaring i et åbent retsmøde at sikre, at disse ofre efter retskendelse kan vidne under forhold, der opfylder denne målsætning. Den måde, hvorpå disse ofre skal vidne, skal være hensigtsmæssig og i overensstemmelse med medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper

Efter udkastets artikel 9 skal medlemsstaterne sikre, at ofre for straffelovsovertrædelser har ret til, at der inden for rimelig tid bliver truffet afgørelse om, hvorvidt gerningsmanden skal yde ofret erstatning, undtagen i de tilfælde hvor spørgsmålet om erstatning i henhold til national lovgivning afgøres i anden sammenhæng. Herudover skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger for at fremme, at gerningsmanden yder passende erstatning til ofrene. Endelig fremgår det af artikel 9, at ejendele, der er blevet beslaglagt, skal leveres tilbage til ofret så hurtigt som muligt.

Af udkastets artikel 10 fremgår bl.a., at medlemsstaterne i straffesager, hvor de anser det for hensigtsmæssigt, skal søge at fremme mægling, ligesom medlemsstaterne skal sikre, at en aftale, der indgås mellem offer og gerningsmand under en sådan mægling, kan tillægges betydning i forbindelse med straffesagen .

Det følger af artikel 11 i udkastet til rammeafgørelse, at medlemsstaterne bl.a. skal sikre, at de kompetente myndigheder har mulighed for at træffe afgørelse om, at ofre, der er bosiddende i et andet EU-land, kan afgive vidneforklaring umiddelbart efter, at lovovertrædelser er begået, ligesom de kompetente myndigheder i størst muligt omfang bør kunne anvende bestemmelserne om video- og telefonafhøringer i artikel 10 og 11 i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Endelig skal medlemsstaterne sikre, at ofre i visse tilfælde i deres hjemland kan foretage anmeldelse af lovovertrædelser, der er begået mod dem i et andet EU-land, .

Ifølge udkastets artikel 12 skal medlemsstaterne støtte, udvikle og forbedre det grænseoverskridende samarbejde om beskyttelsen af ofre, herunder forbindelserne mellem organisationer, der yder støtte til ofre.

Efter artikel 13 skal hver medlemsstat fremme støtten til ofre både i forbindelse med den oprindelige modtagelse af ofret og senere. Dette kan ske ved, at medlemsstaten stiller specialuddannet personale til rådighed eller anerkender og yder finansiel støtte til organisationer, som bistår ofre. Endvidere skal medlemsstaterne efter udkastets artikel 14 fremme initiativer, der gør det muligt for personer fra f.eks. politi og retsvæsen, der beskæftiger sig med ofre, at modtage passende undervisning.

Endelig følger det af udkastets artikel 15, at medlemsstaterne skal støtte, at der gradvist skabes passende fysiske rammer med henblik på at sikre, at ofre under hele sagen behandles korrekt og ikke bliver udsat for unødigt pres. Dette gælder efter bestemmelsen bl.a. for så vidt angår de fysiske forhold hos politiet og domstolene.

I artikel 15 a fastslås, at rammeafgørelsen finder anvendelse på Gibraltar.

I udkastets artikel 16 fastsættes fristen for medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelsen, mens det i udkastets artikel 17 fastsættes, at Rådet på baggrund af indberetninger fra medlemsstaterne om de gennemførte foranstaltninger skal foretage en vurdering af, i hvilken udstrækning medlemsstaterne har gennemført de nødvendige foranstaltninger.

Efter udkastets artikel 18 træder rammeafgørelsen i kraft samme dag, som den bliver offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

- **Europa-Parlamentet**

Europaparlamentet har den 12. december 2000 afgivet udtalelse vedrørende udkastet til rammeafgørelse. Europa-Parlamentet har i den forbindelse fremsat en række ændringsforslag og i øvrigt støttet udkastet til rammeafgørelse.

- **Høring**

Udkastet til rammeafgørelse har været sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsklubben HK Politiet, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politimesterforeningen i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolicehøved, Politidirektøren i København, Statsministeriet, Sundhedsministeriet, Udenrigsministeriet, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Det Kriminalpræventive Råd, Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, Landsforeningen Hjælp Voldsofre og Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsramte.

[Det bemærkes, at det nu foreliggende udkast til rammeafgørelse på en række punkter er ændret i forhold til det udkast, som har været sendt i høring hos de pågældende myndigheder og organisationer, hvorfor det i de afgivne høringssvar anførte i en lang række tilfælde ikke længere er aktuelt.]

Præsidenten for Østre Landsret har meddelt, at udkastet til rammeafgørelse ikke giver anledning til bemærkninger, ligesom præsidenterne for retten i Århus, retten i Odense, retten i Aalborg og retten i Roskilde samt Dommerfuldmægtigforeningen har tilkendegivet, at de ikke har fundet anledning til at fremsætte bemærkninger til udkastet til rammeafgørelse.

Generelt:

Præsidenten for Vestre Landsret har tilkendegivet, at det er afgørende, at der i det videre forhandlingsforløb skabes sikkerhed for, at der ikke vil opstå nogen forpligtelse til indførelse af adgang til brug af anonyme vidner. Herudover giver sagen ikke landsretten anledning til bemærkninger.

Den Danske Dommerforening oplyser i sit høringssvar, at man generelt finder initiativet positivt. Dommerforeningen peger på, at udkastet efter sin formulering synes at omfatte ofre for alle kriminalitetsformer, og tilkendegiver i den forbindelse, at det kunne overvejes at koncentrere indsatsen om ofre for kriminalitet med voldelige elementer. Dommerforeningen oplyser, at man kan tilslutte sig, at udkastet vil have de i afsnit 4 i Justitsministeriets grundnotat nævnte lovgivningsmæssige- og statsfinansielle konsekvenser. Endelig tilkendegiver Dommerforeningen, at en detaljeret gennemgang på grund af høringsfristens længde ikke er mulig, men at nogle af de påkrævede ændringer skønnes urealistiske at søge gennemført. Efter Dommerforeningens opfattelse bør udkastet til rammeafgørelse derfor søges justeret og bearbejdet. Præsidenten for Københavns Byret tilkendegiver i sit høringssvar, at han kan tilslutte sig Dommerforeningens høringssvar.

Rigspolicehøved henviser [{{SPA}}](#) for så vidt angår den etablerede, lokalt baserede offerrådgivningsordning i landets politikredse - til en evaluering fra september 1999 af etableringsfasen samt en status for offerrådgivningsordningen pr. 1. maj 2000.

Foreningen af Politimestre i Danmark kan generelt tilslutte sig rammeafgørelsens formål. Samtidig henleder Politimesterforeningen opmærksomheden på, at også afsættelse af tilstrækkelige ressourcer til sikring af ofres rettigheder under proceduren er et af midlerne til opfyldelse af intentionerne bag rammeafgørelsen. Foreningen finder, at det er naturligt og nødvendigt, at politiet, og navnlig politiets og anklagemyndighedens jurister, under straffesagers behandling medvirker til at sikre, at der tages mest muligt hensyn til ofrene under sagens oplysning og i forbindelse med sagens indbringelse for og behandling i retten. Foreningen peger i den forbindelse på, at der med det eksisterende juridiske normativ allerede nu ikke er tilstrækkelige ressourcer til at yde en tilfredsstillende service over for ofrene. Ved vurderingen af konsekvenserne af en vedtagelse af rammeafgørelsen finder foreningen, at det bør medregnes, at der skal sikres de nødvendige personaleressourcer til politiets og anklagemyndighedens tilfredsstillende løsning af opgaverne.

Rigsadvokaten er enig i det, der er anført i grundnotatets afsnit 4 om de lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre anser det for væsentligt, at voldsofrenes retsstilling under straffesager sikres og forbedres, og at voldsofrenes rettigheder i endnu højere grad synliggøres. Dette bør efter Landsforeningens opfattelse ske ved at ændre retsplejeloven, så alle bestemmelser, der regulerer voldsofres retsstilling i forbindelse med en straffesag, samles i et særskilt kapitel eller afsnit.

Politidirektøren i København kan generelt tiltræde intentionerne bag udkastet til rammeafgørelse og er af den opfattelse, at disse i vidt omfang er sikret i dansk ret.

Politiforbundet i Danmark kan tiltræde princippet om størst mulig beskyttelse af ofre for en forbrydelse og har på den baggrund ikke umiddelbare bemærkninger til udkastet.

Artikel 1

Politidirektøren i København er af den opfattelse, at definitionen af et offer i artikel 1, litra a), er særdeles vidtgående, idet den omfatter enhver fysisk person, der har været udsat for "en hvilken som helst form for kriminalitet". Politidirektøren peger på, at denne definition vil indebære, at rammeafgørelsen vil komme til at omfatte både overtrædelser af straffeloven samt særlovene. Politidirektøren anbefaler på den baggrund, at definitionen indskrænkes, eventuelt i relation til den konkrete strafferamme, og politidirektøren henviser i den forbindelse tillige til retsplejelovens bestemmelser om beskikkelse af bistandsadvokater, der er begrænset til bestemte straffelovsovertrædelser.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre peger på, at retsplejeloven allerede i dag indeholder flere bestemmelser om voldsofres mulighed for at få beskikket advokat under sagen, og at en sådan beskikkelse som udgangspunkt ophører ved sagens afslutning. Landsforeningen er af den opfattelse, at der ligeledes bør sikres voldsofre nødvendig og relevant juridisk bistand, efter at selve den strafferetlige procedure har fundet sted.

Artikel 2

Landsforeningen af Beskikkede Advokater finder, at artikel 2 kan læses på den måde, at det er tanken, at ofre skal have en slags partsstatus i straffesagen (ud over de partsbeføjelser, ofre har med hensyn til erstatningskrav). Landsforeningen tilkendegiver, at Landsforeningen {{SPA}} hvis det er tanken {{SPA}} må tage afstand fra en sådan ordning, som er i klar strid med danske traditioner.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre er af den opfattelse, at en sikring af ofrenes rettigheder under hele den strafferetlige procedure bedst sikres ved at beskikke en advokat på et så tidligt tidspunkt som muligt. Landsforeningen finder endvidere, at det bør være et ufravigeligt krav, at domsforhandling eller andre retsmøder, hvortil ofret indkaldes, berammes efter aftale også med ofrets advokat.

Artikel 3

Rigsadvokaten bemærker, at udkastets artikel 3 synes at forudsætte, at ofre tillægges en partslignende status i straffesagen, hvilket ikke kan anses for at være i overensstemmelse med dansk ret, hvorefter der bl.a. ikke er en almindelig adgang for forurettede til at afgive udtalelser eller til at tilvejebringe beviser til brug for straffesagen.

Det Kriminalpræventive Råd er af den opfattelse, at ofrenes ret til at blive hørt under proceduren, jf. udkastets artikel 3, kan gå videre end blot at anmelde og eventuelt vidne. Rådet peger på, at ofre i andre lande f.eks. har ret til at komme med indlæg under retsmødet om, hvordan de personligt har oplevet at blive udsat for kriminalitet, ligesom de under retsmødet kan komme med en udtalelse, som de enten personligt kan afgive eller bede dommeren læse op. Rådet anbefaler i sit hørings svar, at ofre for kriminalitet også i Danmark på sigt får en lignende mulighed.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre finder, at der bør tillægges voldsofret ret til at rekvirere dokumentation for skader {{SPA}} herunder speciallægeerklæring m.v. {{SPA}} ikke kun til brug for opgørelse af erstatningskrav, men også til brug for selve den strafferetlige procedure. Landsforeningen finder, at voldsofrets ret til at blive hørt og til at tilvejebringe beviser særligt bør sikres i sager, der gennemføres ringe/elsesager.

Artikel 4

Det Kriminalpræventive Råd peger på, at der i udkastets artikel 4 er opregnet en række minimumskrav til ofres ret til oplysninger om støtte, klage m.v. Rådet anfører, at det i forbindelse med det igangværende forsøg med konfliktråd i tre politikredse for tiden blandt de involverede drøftes, om ofrenes behov bør varetages på en anden måde. Rådet oplyser, at der er nedsat en mindre arbejdsgruppe, som skal udarbejde en kortfattet beskrivelse til ofre for forbrydelser fra de tre politikredse om deres muligheder og rettigheder, f.eks. bistandsadvokat, offerrådgivning, konfliktråd. Rådet bemærker, at opfattelsen er, at det, selv om politiet i forbindelse med ofrets anmeldelse af kriminalitet orienterer om ovennævnte, er meget svært for ofre efterfølgende at huske alt, hvad der er blevet sagt. Det er derfor væsentligt også at give ofre skriftlig information, gerne også med navn og telefonnummer på den medarbejder hos politiet, som behandler sagen.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre finder, at der bør sikres ofret en udvidet adgang til - på et tidligere stadium af den strafferetlige proces, end tilfældet er i dag - at blive gjort bekendt med det materiale, som politiet tilvejebringer. Dog må bevisværdien af ofrets forklaring efter Landsforeningens opfattelse ikke forringes derved.

Artikel 6

Politidirektøren for København anfører, at rammeafgørelse på grund af den brede definition af udtrykket "offer" vil have lovgivningsmæssige konsekvenser i forhold til artikel 6, nr. 2, i hvilken bestemmelse det fastslås, at medlemslandene skal sikre, at alle ofre, uanset deres midler, får adgang til juridisk rådgivning, idet denne om nødvendigt er gratis. Politidirektøren bemærker, at det kan overvæjes, om bistandspligten i visse tilfælde kan opfyldes via sociallovgivningen, hvilket politidirektøren skønner mest relevant i tilfælde af efterfølgende helbredsmæssige og økonomiske skader.

Endelig er det politidirektørens opfattelse, at også vidner, der ikke falder ind under definitionen "offer", kan have behov for vejledning og bistand, f.eks. i relation til reglerne om dørlukning, navneforbud m.v.

Artikel 8

Rigsadvokaten finder, at de foreslåede bestemmelser i udkastets artikel 8, stk. 4, om ofrenes ret til at vidne i enerum eller via videokonference eller videooptagelse kan give anledning til nærmere overvejelser.

Foreningen af Politimestre i Danmark peger på, at det ikke står klart, om formuleringen af artikel 8, stk. 2, indebærer en forpligtelse til at kunne skjule ofrets identitet for den tiltalte. Foreningen peger endvidere på, at det i artiklens stk. 3 er anført, at de beskyttende foranstaltninger ikke må være i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Foreningen bemærker, at det vel må antages, at dette forbehold gælder alle afvejninger af hensynet til ofres retsstilling i forhold til tiltaltes retssikkerhedsgarantier.

Foreningen er af den opfattelse, at der kan gennemføres regler, der skjuler ofrets identitet for den tiltalte, uden at dette indebærer en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, men foreningen ville finde det ønskeligt, om man i den videre behandling af udkastet til rammeafgørelse fik afklaret rækkevidden af udtrykket "ofrets privatliv" i forhold til hensynet til tiltaltes krav på at vide, hvem der afgiver forkælinger i sagen mod ham. Foreningen anfører, at man, når man søger at harmonisere medlemslandenes lovgivning og ordninger med hensyn til vidnebeskyttelse, også må harmonisere medlemslandenes forståelse for disse reglers forhold til internationale regler om retssikkerhedsgarantier for den tiltalte.

For så vidt angår pligten til at indrette retsbygninger med et særskilt venteværelse til ofre er foreningen enig med Justitsministeriet i, at denne forpligtelse kan få økonomiske konsekvenser. Foreningen anser dog de umiddelbare økonomiske konsekvenser for overskuelige, idet foreningen er af den opfattelse, at forpligtelsen må være opfyldt, når der i retsbygningen stilles et lokale til rådighed for ofre, hvortil de kan tilsendes {{SPA}} eventuelt ledsages {{SPA}} og hvor de kan opholde sig, såfremt de ønsker det.

Foreningen bemærker, at det på længere sigt, og navnlig i forbindelse med en ændring af domstolens struktur, er ønskeligt, at der ved retterne kan ske en separering af såvel ofre som andre vidner, der har behov for fred og beskyttelse fra tiltalte eller andre, der kan belaste dem.

Politidirektøren i København er af den opfattelse, at artikel 8, stk. 4, om retten til at afgive vidneforklaring i enerum, via videokonference m.v. er meget vidtgående i forhold til det fundamentale princip i dansk retspleje om umiddelbar bevisførelse. Politidirektøren anfører, at man, såfremt bestemmelsen bibeholdes, ud fra formålet med rammeafgørelsen kan overveje at indføre en udvidet adgang til dokumentation af politirapporter, f.eks. betinget af en forudgående vedståelse over for en anklager og forsvareren.

Advokatrådet bemærker, at artikel 8, stk. 2, efter Rådets opfattelse indeholder bestemmelser, der må formodes at være i strid med den gældende danske retsplejelov, idet artikel 8, stk. 2, taler om at beskytte ofrene og disses familier eller ligestillede personers privatliv, hvilket efter omstændighederne kan forstås således, at ofrenes identitet {{SPA}} også ofre, der skal afgive vidneforklaring i straffesagen mod tiltalte beskyttes over for tiltalte.

Dette vil efter Advokatrådets opfattelse være uacceptabelt, da det er et overordentligt centralt punkt i et retssamfund og dettes retspleje i straffesager, at tiltalte ved, hvad tiltalte er "oppe imod". Samme betænkeligheder gør sig efter Advokatrådets opfattelse gældende, når artikel 8 taler om ofrenes ret til at vidne i enerum eller via videokonference, videooptagelse eller et andet hensigtsmæssigt medium. Sådanne tiltag kan efter Advokatrådets opfattelse yderligere være i strid med den Europæiske Menneskerettighedskonventions princip om "fair trial", og spørgsmålet er i øvrigt fundamentalt i ethvert retssamfund. Efter Advokatrådets opfattelse må ofrenes sikkerhed sikres ved de bestemmelser i udkastet til rammeafgørelse, der vedrører effektiv politibeskyttelse, hensigtsmæssige venteforhold og eventuel mulighed for ny identitet, jf. artikel 8, stk. 1 og stk. 3. Det er Advokatrådets opfattelse, at der ikke nødvendigvis kræves de store bygningsændringer i landets retsbygninger for at sikre ofrenes sikkerhed i ventetiden, indtil forklaring skal afgives, da problemet kan klares ved en fornuftig kommunikation mellem politiet og retten, hvorefter politiet med almindelig konduite ved dets tilstedeværelse vil kunne sikre, at "offervidner" ikke konfronteres med tiltalte.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater bemærker, at Landsforeningen ikke kan tiltræde, at der gennemføres en ordning, der rækker videre end, hvad bestemmelsen i retsplejelovens § 848 giver mulighed for. Landsforeningen tilkendegiver, at der i særdeleshed tages afstand fra en ordning med anonym vidneførelse.

Det Danske Center for Menneskerettigheder oplyser i forbindelse med udkastets artikel 8, stk. 4, at Den Europæiske Menneskerettigheds Konventions beskyttelse af personer, der er anklagede for forbrydelser, hovedsageligt følger af artikel 6 om retten til en retfærdig rettergang, herunder artikel 6(3)(d), hvorefter en anklaget har ret til "at afhøre eller lade afhøre vidner og få vidner i hans interesse tilsagt og afhørt på samme betingelser, som vidner, der føres imod ham." Bærende for den anklagedes rettigheder under domsforhandlingen er endvidere princippet om ligebehandling, også kaldet "equality of arms". I henhold til dette princip skal den anklagede, som det klare udgangspunkt, have samme adgang til bevismidlerne som anklagemyndigheden. Den anklagede kan derfor, som udgangspunkt, ikke afskæres muligheden for at kontra-afhøre anklagemyndighedens vidner.

For så vidt angår spørgsmålet om anonyme vidner oplyser Det Danske Center for Menneskerettigheder, at man på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis kan konkludere, at domstolen anlægger en konkret helhedsvurdering af forsvarets muligheder for at føre et ordentligt forsvar. Domstolen anser derfor heller ikke ethvert tilfælde af anonyme vidneudsagn som værende per-se i strid med artikel 6. Rameafgørelsen synes derfor efter Centrets opfattelse ikke at stride imod bestemmelsen om en retfærdig rettergang i artikel 6.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre finder, at gerningsmandens ret til at få oplyst navne på vidner bør afgøres efter en konkret vurdering af, om gerningsmandens rettigheder varetages i rimeligt omfang. Landsforeningen peger endvidere på, at en række af landets retsbygninger og politistationer er indrettet, så der ikke sikres ofrene mulighed for at benytte venterum eller lignende uden risiko for at blive konfronteret med gerningsmanden eller dennes omgangskreds, og at der selv ved igangværende renovationer af retsbygninger savnes planer til at give ofrene rimelige opholdsvilkår.

Artikel 9

Foreningen af Politimestre i Danmark kan ikke anbefale en ordning, der indebærer en fravigelse af de gældende danske regler om, at bøder og provener ved salg af konfiskerede genstande tilfalder statskassen. Foreningen vil foretrække, at artiklens indhold alene bliver et krav om, at medlemsstaterne afsætter de nødvendige midler til offererstatningsprogrammer. Foreningen hæfter sig dog ved, at formuleringen af artikel 9, stk. 3, omhandler anvendelse af de indkomne midler. Foreningen anfører, at der derfor vel uden ændring af straffelovens regler kan fastsættes regler om anvendelse af statens midler fra bøder m.v. til offererstatningsprogrammer, der modsvarer den forpligtelse, som følger af artikel 9.

Det Kriminalpræventive Råd er af den opfattelse, at domfældte kan bevidstgøres om de konkrete følger af hans overgreb på ofrets liv, som foreskrevet i artikel 9, stk. 2, gennem tilbud til offer og gerningsmand om at mødes i konfliktråd.

Advokatrådet finder ikke artikel 9 i strid med dansk ret, bortset fra forslaget om, at bødebeløb eller udbytte hidrørende fra strafbare forhold fortrinsvis skal anvendes til at yde ofrene erstatning, jf. artikel 9, stk. 3. Med det gældende danske system, både efter loven om erstatning til voldsofre og vedrørende de erstatninger, der tilkendes af retterne i adhæsiionsprocessen, er det staten, der om nødvendigt betaler erstatningerne eller i hvert fald udlægger disse, indtil det er afklaret, om gerningsmanden kan betale. Advokatrådet finder det ikke hensigtsmæssigt at indføre regler om, at bøder og konfiskationsbeløb og lignende skal øremærkes til offererstatninger.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre finder det overordentligt vigtigt, at voldsofre sikres den samme adgang til at få erstatning som f.eks. færdselsofre. En sådan adgang vil efter Landsforeningens opfattelse kunne opnås ved vedtagelse af det lovforslag, der er udarbejdet vedrørende ændring af erstatningsansvarsloven og voldsofferloven. Voldsofferlovens § 10 bør dog efter Landsforeningens opfattelse lempes yderligere, idet Landsforeningen finder, at selv den foreslåede ændring af Voldsofferlovens § 10, stk. 2, vil kunne føre til urimelige resultater. Ifølge landsforeningen er offererstatningsprogrammer i Danmark ikke udbyggede og mangler et økonomisk grundlag. Landsforeningen peger i den forbindelse på, at Landsforeningen alene modtager 1 million kr. om året via finansloven til drift af sekretariat med to ansatte samt behandling og hjælp til omkring 300 ofre om året. Landsforeningen oplyser endvidere, at den nyoprettede offerrådgivning ikke modtager nogen økonomisk støtte og derfor kun fungerer nogle steder.

Landsorganisationen Forebyg Vold, Hjælp Voldsofre hæfter sig ved, at en eventuel vedtagelse af udkastet, herunder særligt udkastets artikel 9, vil nødvendiggøre lovændringer, og landsorganisationen fremsender i den forbindelse sit forslag om oprettelse af en fond for voldsofre/voldsramte.

Artikel 10

Det Kriminalpræventive Råd bekræfter, at der som anført i Justitsministeriets grundnotat i øjeblikket gennemføres forsøg med konfliktråd i Danmark. Rådet oplyser, at det første forsøg blev gennemført i fire politikredse/kommuner fra 1995-96 som led i regeringens indsats mod vold. Det nuværende forsøg gennemføres som led i regeringens handleplan til styrkelse af retsstillingen for ofre for forbrydelser. Det Kriminalpræventive Råd står - på vegne af Justitsministeriet - for gennemførelsen af forsøget i samarbejde med politikredsene Glostrup, Roskilde og Ringsted. Der har kunne behandles sager i konfliktråd siden maj 1998. Justitsministeriet har undervejs forlænget forsøget, så der kan behandles sager i konfliktråd i de tre politikredse indtil juni 2002. Styregruppen for forsøget har besluttet, at konfliktråd i særlige tilfælde også kan tilbydes ofre og gerningsmænd ved kriminalitet begået uden for de tre politikredse. En midtvejsevaluering af forsøget fra september 2000 viser bl.a., at 9 ud af 10, der har deltaget i konfliktråd og udfyldt et anonymt spørgeskema herom (besvarelsesprocenten er 53), beskriver mødet som "vellykket" eller "meget vellykket".

Endelig oplyser Det Kriminalpræventive Råd for så vidt angår artikel 10, pkt. 2, at der indtil nu er afsagt enkelte domme, hvor dommeren ud fra bl.a. parternes møde i konfliktråd har nedsat straffen i medfør af straffelovens § 80.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre ser positivt på, at alternativer til det traditionelle sanktionssystem undersøges, når blot det ikke går ud over ofrenes og de sigtedes rettigheder. Landsforeningen peger på, at man ved tilbud om eller gennemførelse af mægling derfor bør være særlig opmærksom på, at ofrene ikke udsættes for unødigt pres. Landsforeningen finder, at det i den forbindelse bør være en selvfølge, at ofret er støttet af advokat eller eventuelt en anden bisidder. Endelig er Landsforeningen enig i, at mægling i mindre sager, herunder f.eks. sager vedrørende hærværk og småtyverier, kan indgå i strafudmålingen.

Advokatrådet finder, at det vil være ønskeligt, hvis den gældende forsøgsordning i Danmark forsøges intensiveret og forstærket. Advokatrådet peger på, at det efter udkastet til rammeafgørelse er uklart, om man ved udkastet forestiller sig gennemført mægling som alternativ til straf, hvorved man vil være i modstrid med gældende danske regler, eller om man forestiller sig, at mæglingen indgår i rettens overvejelser om straffastsættelsen. I det sidste tilfælde er det Advokatrådets vurdering, at udkastet næppe vil være i strid med gældende dansk ret, men den gældende danske forsøgsordning opfylder efter Advokatrådets mening ikke intentionerne i artikel 10 i øvrigt, allerede fordi der p.t. er tale om en forsøgsordning, der ikke omfatter hele landet og ikke er obligatorisk.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater kan tiltræde, at mægling skal indgå blandt de foranstaltninger, som kan anvendes i det strafferetlige system.

Artikel 11

Rigsadvokaten peger på, at bestemmelsen kan give anledning til overvejelser om overensstemmelsen med dansk ret, hvor der ikke i alle tilfælde er mulighed for at indlede efterforskning af strafbare handlinger begået i andre lande, jf. straffelovens bestemmelser om dansk straffemyndighed.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater tilkendegiver, at udgangspunktet i dansk ret er, at vidner skal føres direkte for den dømmende ret, og Landsforeningen må derfor tage afstand fra en ordning, der indskrænker adgangen til bevisførelse for den dømmende ret. Med hensyn til muligheden for anticiperet bevisførelse er det Landsforeningens opfattelse, at der ikke bør vedtages en ordning, der rækker videre end, hvad der er hjemmel til efter retsplejelovens § 747.

Det Danske Center for Menneskerettigheder er af den opfattelse, at artikel 11, stk. 1, 3. tankestreg, kan være ment som en opfordring til medlemsstaterne om at muliggøre optagelse af vidneforklaringer, der senere skal anvendes under domsforhandlingen, således at pågældende vidne/offer kan rejse hjem før domsforhandlingen. Bestemmelsen synes også at skulle muliggøre vidneafhøring i udlandet. Afhøring i udlandet vil efter Centrets opfattelse ikke nødvendigvis betyde, at forsvareren bliver afskåret fra en afhøring af vidnet, da dette vil være muligt via mikrofon og/eller et videokamera. I begge tilfælde er det betænkelige ved bestemmelsen i artikel 11, at vidnet ikke personligt er tilstede under selve domsforhandlingen. Det kan efter Centrets opfattelse ikke udelukkes, at det kan være vanskeligt at bedømme et vidnes troværdighed, når vidnet ikke er personligt til stede i retssalen under afhøringen. Hertil anfører Centret, at vidneudsagn via moderne medier som udgangspunkt ikke er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, under forudsætning af, at forsvarers rettigheder varetages på behørig vis. Udgangspunktet er således stadig, at den anklagede skal gives "an adequate and proper opportunity to challenge and question a witness against him, either at the time the witness was making his statement or at some later stage of proceedings" (Kostovski-dommen A.166, para. 41). Centret oplyser, at det beror på en konkret helhedsvurdering af, hvorvidt disse krav er opfyldt, og det har utvivlsomt stor betydning, om forsvarer har haft mulighed for at stille spørgsmål til ofret under vidneafhøringen. Endvidere vil der kun kunne finde en domfældelse sted, hvis der fremføres andre beviser, der bekræfter de relevante udtalelser fra ofret (Unterpertinger-dommen, A 100, s. 14-15).

Endelig oplyser Centret, at man på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis kan konkludere, at domstolen ikke anser ethvert brud på bevisumiddelbarhedsprincippet og princippet om ligebehandling som værende per-

se i strid med konventionens artikel 6. Såfremt ovennævnte hensyn til forsvaret bliver varetaget, synes rammeafgørelsens beskyttelsesforanstaltninger således ikke at stride mod bestemmelsen om en retfærdig rettergang i artikel 6. Dette gælder selv i de tilfælde, hvor foranstaltningen umiddelbart krænker princippet om bevisumiddelbarhed.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre anfører, at ofre i straffesager, der behandles i andre lande end der, hvor ofret bor, bør sikres en egentlig ret til at benytte sig af anticiperet bevisførelse, jf. retsplejelovens § 747. Ofret bør endvidere efter Landsforeningens opfattelse sikres en ret til at afgive forklaring i det land, som ofret opholder sig i, ligesom anticiperet bevisførelse efter Landsforeningens opfattelse bør betyde, at ofret ikke indkaldes til domsforhandlingen.

Artiklerne 12-17

Rigsadvokaten bemærker, at den foreslåede bestemmelse i artikel 12, stk. 2, kan give anledning til nærmere overvejelser.

Det Kriminalpræventive Råd oplyser i forbindelse med artikel 13, at Rådet fra flere sider er blevet gjort opmærksom på, at offerrådgivningernes økonomi er mangelfuld. Bl.a. har de frivillige rådgivere ikke mulighed for at få dækket udgifter i forbindelse med varetagelse af deres hverv, og der er fra flere side udtrykt ønske om mere uddannelse til de frivillige offerrådgivere. Endelig peger Det Kriminalpræventive Råd på, at man i dag næppe i fuldt omfang bistår ofrene efter domsafsigelsen, idet ofrene ikke orienteres om f.eks. den forestående prøveløslade af dømte gerningsmænd.

Advokatrådet finder for så vidt angår artiklerne 12-15, at disse regler vil være hensigtsmæssige at indføre, i det omfang de ikke allerede er gældende i dansk ret. Advokatrådet påpeger, at dansk ret formentlig er i overensstemmelse med artiklerne 12 og 13 under forudsætning af, at de offerrådsgivninger, der er etableret, og som omtales i Justitsministeriets grundnotat, bringes til at fungere effektivt og "bruger orienteret" i forhold til ofret. Det samme gælder efter Advokatrådets opfattelse artiklerne 14 og 15 i udkastet til rammeafgørelse.

Landsforeningen Hjælp Voldsofre gør for så vidt angår artikel 12 opmærksom på, at de frivillige organisationer og netværk er økonomisk trængte og bruger store ressourcer hvert år på at skulle skaffe økonomiske midler. Landsforeningen finder, at der savnes en langtidsplanlægning og flerårige bevillinger.

For så vidt angår artikel 13 påpeger Landsforeningen, at en række af voldsofres rettigheder først indtræder, når der er foretaget en politianmeldelse. Landsforeningen finder derfor, at det er vigtigt at sikre, at befolkningen i almindelighed og arbejdsgivere, læger, sygehuse m.v. i særdeleshed er orienterede om konsekvensen af at udskyde eller undlade politianmeldelse.

Det er endvidere for så vidt angår artikel 14 Landsforeningens opfattelse, at der er et aktuelt behov for uddannelse af frivillige, der beskæftiger sig med ofre. Landsforeningen tilkendegiver i den forbindelse, at man gerne påtager sig at yde assistance til uddannelse af frivillige hjælpere.

Endelig tilkendegiver Landsforeningen for så vidt angår artikel 16 og 17, at udkastet til rammeafgørelse efter Landsforeningens opfattelse bør gennemføres snarest muligt i dansk ret.

• **Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde**

Udkastet til rammeafgørelse har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde.

• **Subsidiaritetsprincippet**

Udkastet til rammeafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

• **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

Udkastet til rammeafgørelse skønnes ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

• **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg**

Sagen har været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000. Et aktuelt notat blev oversendt til Folketingets Retsudvalg den 17. maj 2000 og til Folketingets Europaudvalg den 18. maj 2000. Sagen har endvidere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. september 2000. Et aktuelt notat blev oversendt til Folketingets Retsudvalg den 14. september og til Folketingets Europaudvalg den 15. september 2000.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

<DOCUMENT_START>På Det Europæiske Råds møde i Køln den 3. {{SPA}} 4. juni 1999 og på Det Europæiske Råds møde i Helsinki den 15. {{SPA}} 16. december 1999 besluttede EU's stats- og regeringschefer at styrke EU{{PU2}}s og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet.

Baggrunden for beslutningen var et stærkt behov for politifolk til løsningen af internationale opgaver, ikke mindst i Kosovo. Indsatsen i Kosovo har således vist, at det internationale samfund ikke umiddelbart er rustet til at efterkomme den stigende efterspørgsel på kvalificerede politifolk til internationale opgaver. Det har i praksis medført, at militæret i f.eks. Kosovo er blevet pålagt politiopgaver uden at være i besiddelse af den fornødne uddannelse og det rette materiel.

På Det Europæiske Råds møde i Santa Maria da Feira den 19. {{SPA}} 20. juni 2000 besluttede stats- og regeringscheferne således, at medlemslandene i 2003 skal kunne stille op til 5000 politifolk til rådighed for internationale missioner, heraf 1000 politifolk inden for 30 dage.

I den flerårige aftale om politiets bevillinger er det forudset, at Danmark løbende har 75 politifolk udsendt på internationale missioner.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 forventes formandskabet at orientere Rådet om status for arbejdet med styrkelsen af EU{{PU2}}s og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet.

- **Indhold.**

Initiativet om en styrkelse af EU{{PU2}}s og medlemslandenes ikke-militære krisestyringskapacitet behandles i udenrigsministrenes regi, mens spørgsmålet om uddannelse, udrustning og udvælgelse af politifolk, der skal udsendes på internationale missioner behandles i justits- og indenrigsministrenes regi.

Som led i styrkelsen af EU{{PU2}}s kapacitet på politiområdet vil der blive etableret en permanent politiplanlægningskapacitet i EU med ansvar for bl.a. konceptudvikling, uddannelse samt operationsplanlægning.

En styrket EU-kapacitet på politiområdet vil kunne stilles til rådighed for internationale organisationer såsom FN og OSCE samt til EU-ledede politioperationer.

Initiativet lægger desuden op til, at uddannelsen af politifolk til internationale opgaver kan indgå i Det Europæiske Politiakademis aktiviteter.

- **Europa-Parlamentet.**

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

I medfør af artikel 30, stk. 3, i Europol-konventionen fastlægges de nærmere enkeltheder vedrørende Europolis personale i en vedtægt, som vedtages af Rådet med enstemmighed efter udtalelse fra Europolis Styrelsesråd og efter proceduren i afsnit VI Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Vedtægten for Europolis personale blev vedtaget ved Rådets retsakt af 3. december 1998 og er offentliggjort i EF-tidende den 30. januar 1999. Ved tægten trådte i kraft den 1. januar 2000.

Bestemmelserne vedrørende Europol-ansattes vederlag og tillæg fremgår af kapitlerne 5 og 6 samt bilagene 3 og 5 i vedtægten for Europolis personale.

I medfør af artikel 44 i vedtægten for Europolis personale undersøger Europolis Styrelsesråd hvert år lønningsniveauet for Europolis ansatte. Europolis Styrelsesråd undersøger i den forbindelse, om en tilpasning af vederlagene er rimelig på baggrund af ændringer af leveomkostningerne. Der skal desuden tages særligt hensyn til eventuelle ændringer af lønningerne for offentligt ansatte i medlemslandene samt behov et for nyansættelser i Europol.

Som forudset i artikel 44 i vedtægten for Europolis personale blev Europol-ansattes vederlag og tillæg ved Rådets afgørelse af 3. december 1999 forhøjet med 8,5% for perioden mellem den dato, hvor de oprindelige vederlag blev fastlagt, og den 1. juli 1999.

På baggrund af en undersøgelse af Europol-ansattes vederlag og tillæg, som er foretaget af Europolis Styrelsesråd, har Europolis Styrelsesråd besluttet at indstille til Rådet, at vederlag og visse tillæg i Europol forhøjes med 3,7% for perioden 1. juli 1999 {{SPA}} 1. juli 2000.

Som forudset i artikel 44 i vedtægten for Europolis personale tog Europolis Styrelsesråd ved undersøgelsen bl.a. højde for ændringer af leveomkostningerne og ændringer af lønningerne for offentligt ansatte i medlemslandene. Endelig er der foretaget en sammenligning i forhold til niveauet i andre EU-institutioner og {{SPA}} organer.

Under henvisning hertil har det svenske formandskab fremlagt et udkast til Rådets afgørelse om en ændring af vedtægten for Europolis personale med henblik på en justering af Europol-ansattes vederlag og tillæg.

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 44 i vedtægten for Europolis personale, hvorefter Rådet efter proceduren i afsnit VI i TEU på forslag af Europolis Styrelsesråd træffer afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 med henblik på Rådets vedtagelse af afgørelsen om tilpasning af vederlag og tillæg for Europolis ansatte.

- **Forslagets indhold.**

Nationale eksperter har gennemført undersøgelsen af Europol-ansattes vederlag og tillæg. På baggrund af undersøgelsen, der omfatter en sammenligning med andre EU-institutioner og {{SPA}} organer samt en vurdering af leveomkostningerne, har eksperterne indstillet til Europolis Styrelsesråd, at vederlag og tillæg for Europolis ansatte forhøjes med 3,7% for perioden 1. juli 1999 {{SPA}} 1. juli 2000. Europolis Styrelsesråd har tilsluttet rnes vurdering og i lyset heraf besluttet at indstille til Rådet, at vederlag og tillæg for Europolis ansatte forhøjes med 3,7 % for den nævnte periode.

Under forhandlingerne om vedtægten for Europolis personale i 1996 {{SPA}} 1997 var det opfattelsen, at det i vedtægten fastsatte niveau for de Europol-ansattes vederlag og tillæg var 15 {{SPA}} 20% lavere end niveauet for ansatte i EU's institutioner og organer. Der var på denne baggrund enighed om, at der senere skulle ske en tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg.

Forslaget vil indebære en ændring af bestemmelserne vedrørende Europol-ansattes vederlag og tillæg i vedtægten for Europolis personale med henblik på at gennemføre den nævnte stigning på 3,7% for perioden 1. juli 1999 {{SPA}} 1. juli 2000. Ændringerne omfatter artikel 45, artikel 59 og artikel 60 om henholdsvis grundløn, arbejdsløshedsunderstøttelse og fødselsydelse samt bestemmelserne i vedtægt lag 5 vedrørende fritidstillæg, udlandstillæg, huslejetillæg og godtgørelse af hjemrejseudgifter.

Udgifterne i forbindelse med en eventuel tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg vil blive afholdt over Europolis budget for 2001, der blev vedtaget af Rådet den 19. juni 2000.

Den finansielle tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg sammenholdt med tilpasningen, der følger af Rådets afgørelse af 3. december 1999, vil indebære, at vederlags- og tillægsniveauet i Europol fortsat er betydeligt lavere end niveauet for ansatte i EU's institutioner og organer.

1. Høring af Europa-Parlamentet.

Forslaget har været forelagt for Europa-Parlamentet, der den 14. februar 2001 godkendte forslaget til Rådets afgørelse.

1. Høring.

Forslaget til Rådets afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg er sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Datatilsynet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politif uldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Skatteministeriet, Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Statsministeriet og Udenrigsministeriet.

Der er endnu ikke modtaget høringssvar.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Forslaget har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

1. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Den foreslåede tilpasning af vederlag og tillæg for Europolis ansatte har ikke lovgivningsmæssige konsekvenser.

Udgifterne til Europolis aktiviteter afholdes af medlemslandene i fællesskab på grundlag af en BNI-baseret fordelingsnøgle. Danmarks andel udgør 1,99% af det samlede budget. Danmarks samlede bidrag til Europolis budget for 2001 udgør 594.996 Euro, svarende til ca. 4.424.400 kr., der afholdes inden for rammerne af den flerårige aftale om politiets bevillinger.

Forslaget har ikke i sig selv statsfinansielle konsekvenser.

• Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen vedrørende Rådets afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg for perioden mellem den dato, hvor de oprindelige vederlag blev fastlagt, og den 1. juli 1999, blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3. december 1999. Aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 18. november 1999.

Vedrørende: Rådets retsakt om ændring af vedtægten for Europolis personale.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I medfør af artikel 30, stk. 3, i Europol-konventionen fastlægges de nærmere enkeltheder vedrørende Europolis personale i en vedtægt, som vedtages af Rådet med enstemmighed efter udtalelse fra Europolis Styrelsesråd og efter proceduren i afsnit VI Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Vedtægten for Europolis personale blev vedtaget ved Rådets retsakt af 3. december 1998 og er offentliggjort i EF-tidende den 30. januar 1999. Ved tægten trådte i kraft den 1. januar 2000.

Under forhandlingerne om vedtægten for Europolis personale i 1996 {{SPA}} 1997 var det opfattelsen, at der på et senere tidspunkt kunne være behov for en revision af vedtægten, herunder en revision af bestemmelserne vedrørende Europolis organisation.

Siden Europol påbegyndte sit virke den 1. juli 1999, er der sket en væsentlig omstrukturering af Europolis organisation, og på baggrund af en nærmere evaluering af vedtægten for Europolis personale, som er foretaget af Europolis Styrelsesråd, har Europolis Styrelsesråd besluttet at indstille til Rådet, at vedtægten ændres på visse punkter.

Under henvisning hertil har det svenske formandskab fremlagt et udkast til Rådets retsakt om ændring af vedtægten for Europols personale.

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 30, stk. 3, i Europol-konventionen, hvorefter Rådet efter proceduren i afsnit VI i TEU træffer afgørelse om Europols personale.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 med henblik på Rådets vedtagelse af retsакten om ændringen af vedtægten for Europols personale.

1. Forslagets indhold.

Forslaget indebærer en ændring af en række bestemmelser i vedtægten for Europols personale. Ændringerne omfatter artikel 6 vedrørende ansættelse på kontrakt, artiklerne 24, 25, 27 og 28 vedrørende ansættelsesvilkår, artiklerne 32 og 38 vedrørende arbejdsvilkår, artikel 44 vedrørende vederlag og godtgørelse af udgifter, artikel 58 vedrørende syge- og ulykkesforsikring samt artikel 68 vedrørende invalide- og livsforsikring.

Ændringen af artikel 6 vil indebære, at personale fra medlemslandenes retshåndhævende myndigheder samt personale fra medlemslandene, der er omfattet af nationale bestemmelser for udstationering, særlig orlov eller midlertidig udsendelse, og som er ansat i en stilling, der ikke er begrænset til personer, der kommer fra medlemslandenes retshåndhævende myndigheder, kan ansættes på kontrakt for en periode, der sammenlagt ikke overstiger 6 år. Alt andet personale vil kunne ansættes på kontrakt for en periode, der ikke overstiger 8 år. Tidligere blev alt personale ansat på kontrakt for en tidsbegrænset periode på mellem et og fire år, med mulighed for forlængelse af kontrakten for en periode på to til fire år.

Ændringen af artikel 24 vil indebære, at Europol efter anmodning fra et medlemsland kan indgå bilaterale aftaler med dette medlemsland om administrativt samarbejde i forbindelse med eventuelle forudgående nationale godkendelsesprocedurer for dermed at sikre, at personalets ansættelse er foreneligt med nationale bestemmelser om udstationering, orlov eller midlertidig udsendelse.

Ændringen af artikel 25 vil indebære, at personale ansat på kontrakt inden udløbet af den første måned af prøveperioden samt ved kontraktens eventuelle forlængelse skal gennemgå en lægeundersøgelse, for at Europol kan få sikkerhed for, at ansøgeren opfylder eller fortsat opfylder de for hvervet nødvendige fysiske krav. Tidligere var personalet forpligtet til at gennemgå en lægeundersøgelse forud for ansættelsen. Denne mulighed vil ansøgeren dog stadig have, hvis ansøgeren er villig til at gøre det for egen regning.

Ændringen af artikel 27 vil indebære, at en forlængelse af en ansættelseskontrakt samtidig med, at der sker udnævnelse til et højere løntrin, ikke længere kan medføre automatisk indplacering på næsthøjeste løntrin.

Ændringen af artikel 28 vil indebære, at Europol efter anmodning fra et medlemsland kan indgå bilaterale aftaler med dette medlemsland om administrativt samarbejde i forbindelse med den udtalelse vedrørende den ansattes kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd, der udfærdiges regelmæssigt og mindst én gang om året.

Ændringen af artikel 32 vil indebære, at bidrag til sygeforsikring, ulykkesforsikring, forsikring mod erhvervs sygdomme, arbejdsløshedsforsikring og pensionsordning for en ansat på deltid, vil blive beregnet på grundlag af den samlede grundløn, som den ansatte ville modtage, hvis han var på fuld tid. Tidligere var dette alene tilfældet med hensyn til sygeforsikring og pensionsordning.

Ændringen af artikel 38 vil indebære, at en ansat, der på grund af sygdom eller ulykke er forhindret i at gøre tjeneste, har ret til sygeorlov, der højst kan vare tre måneder eller en periode svarende til den periode, hvor den ansatte har gjort tjeneste. Efter udløbet af denne periode forelægges sagen for et særligt invaliditetsudvalg. Den ansatte vil fortsat modtage sit fulde vederlag i den periode, den pågældende er uarbejdsdygtig, indtil det tidspunkt, hvor direktøren beslutter at bevillige invalidepension i henhold til artikel 65 i vedtægten for Europols personale eller at opsiges kontrakten. Tidligere kunne direktøren henvise sagen til invaliditetsudvalget, hvis den ansattes sygeorlov oversteg 12 måneder inden for en periode af tre år, ligesom den ansatte ikke havde ret til sit fulde vederlag i den periode, hvor den pågældende var uarbejdsdygtig.

Ændringen af artikel 44 vil indebære, at Europols Styrelsesråds årlige undersøgelse af lønningsniveauet for Europols ansatte skal foretages med henblik på at undersøge om en tilpasning af vederlagene er rimelig på baggrund af ændringer i leveomkostningerne i Holland. Tidligere blev undersøgelsen foretaget på baggrund af ændringer i leveomkostningerne i Haag.

Ændringen af artikel 58 vil indebære, at Europols direktør ikke længere kan beslutte at undtage udgifter, som forårsages af sygdom eller invaliditet, og som konstateres ved den obligatoriske lægeundersøgelse, der finder sted som

led i ansættelsen, fra en godtgørelse, der ydes i tilfælde af sygdoms- eller ulykkestilfælde, og som er fastsat i artikel 56 i vedtægten for Europols personale.

Ændringen af artikel 68 vil indebære, at enken efter en tidligere ansat, der er berettiget til enkepension fra Europol, ikke længere skal fratække eventuel enkepension, der bevilliges efter en national ordning.

Herudover indebærer forslaget en ændring af visse bestemmelser i vedtægtens bilag 1, 2, 5, 6 og 8.

Forslaget vil således indebære en ændring af bilag 1 vedrørende Europols organisation, herunder listen i bilag 1 over stillinger ved Europol.

Herudover vil forslaget indebære visse ændringer i bilag 2 vedrørende proceduren i forbindelse med ansættelser i Europol, herunder sammensætningen af en særlig udvælgelseskomité, der er nedsat i henhold til vedtægten for Europols personale.

Forslaget vil ligeledes indebære visse ændringer i bilag 5 for så vidt angår bestemmelserne vedrørende den ansattes ret til huslejetillæg, udlandstillæg, boligstillæg og husstandstillæg.

Forslaget vil endvidere indebære visse ændringer i bilag 6 for så vidt angår retten til invalidepension i forhold til eventuel invalidepension, der udbetales på grundlag af en national ordning, samt retten for en enke efter en tidligere ansat til at oppebære invalidepension

Endelig vil forslaget indebære, at bilag 8 til vedtægten for Europols personale udgår og erstattes af Europols Styrelsesråds afgørelse af 16. november 1999 om godkendelse af de betingelser og procedurer, Europol har fastsat for den skat, der skal betales til Europol af løn og honorarer, som udbetales til Europols ansatte.

Forslaget indeholder herudover bestemmelser om ændringernes ikrafttræden og offentliggørelse i EF-tidende.

2. Høring af Europa-Parlamentet.

Forslaget har været forelagt for Europa-Parlamentet, der den 14. februar 2001 godkendte udkastet til Rådets retsakt.

3. Høring.

Forslaget til Rådets retsakt om ændring af vedtægten for Europols personale er sendt i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Datatilsynet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægt igforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Skatteministeriet, Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Statsministeriet og Udenrigsministeriet.

Der er endnu ikke modtaget høringsvar.

• **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Forslaget har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

• **Subsidiaritetsprincippet.**

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

• **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Den foreslåede ændring af vedtægten for Europols personale har ikke lovgivningsmæssige konsekvenser.

Udgifterne til Europols aktiviteter afholdes af medlemslandene i fællesskab på grundlag af en BNI-baseret fordelingsnøgle. Danmarks andel udgør 1,99% af det samlede budget. Danmarks samlede bidrag til Europols budget for 2001 udgør 594.996 Euro, svarende til ca. 4.424.400 kr., der afholdes inden for rammerne af den flerårige aftale om politiets bevillinger.

Forslaget har ikke i sig selv statsfinansielle konsekvenser.

• **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Vedrørende: Rådsafgørelse om indledning af forhandlinger om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Norge, Island, Polen og Ungarn.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter regler vedrørende Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgørelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer, der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to afgørelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer og for Europols modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer, herunder Norge, Island, Polen og Ungarn.

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

For så vidt angår udvekslingen af oplysninger er det i rådsafgørelsen fastsat, at forhandling med tredjelande og eksterne organisationer herom først kan påbegyndes, når Rådet med enstemmighed på grundlag af en rapport fra Europol og efter høring af Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans, har konstateret, at der ikke er hindringer for at påbegynde sådanne forhandlinger.

Det følger af Rådets afgørelse af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Rådet ved vurderingen af, om Europol bør indlede forhandlinger om videregivelse af personlige oplysninger i forhold til et tredjeland eller en ekstern organisation, skal tage lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i det pågældende tredjeland eller eksterne organisation i betragtning.

I en rådserklæring, der blev vedtaget i forbindelse med vedtagelsen af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om indledning af forhandlinger mellem Europol og tredjelande samt eksterne organisationer, opfordres Europol til at udarbejde og forelægge rapporter for Rådet om lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i de tredjelande og eksterne organisationer, der er nævnt i rådsafgørelsen.

På denne baggrund har Europols Styrelsesråd udarbejdet rapporter vedrørende lovgivningen og den administrative praksis i Norge, Island, Polen og Ungarn med henblik på, at Rådet kan tage stilling til, om der er noget til hinder for at indlede forhandlinger med Norge, Island, Polen og Ungarn vedrørende Europols videregivelse af personoplysninger til disse lande.

Rapporterne forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 med henblik på Rådets vedtagelse af en afgørelse om indledning af forhandlinger om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Norge, Island, Polen og Ungarn.

• Indhold.

Rapporterne indeholder en beskrivelse af de for Norge, Island, Polen og Ungarn relevante regler og retsakter vedrørende databeskyttelse, ligesom Norges, Islands, Polens og Ungarns administrative praksis er beskrevet. Endvidere

sammenholdes Norges, Islands, Polens og Ungarns regler og praksis med de databeskyttelsesprincipper, der gælder for Europol's virksomhed.

På baggrund af rapporterne konkluderer Europol's Styrelsesråd, at Norges, Islands, Polens og Ungarns bestemmelser om databeskyttelse og administrative praksis er af en sådan karakter, at Rådet anbefales at træffe afgørelse om, at forhandlingerne om videregivelse af personoplysninger fra Europol til disse lande kan påbegyndes.

Europol's Styrelsesråd understreger samtidig, at en aftale mellem Europol og Norge, Island, Polen og Ungarn om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Norge, Island, Polen og Ungarn må indeholde passende sikkerhedsforanstaltninger vedrørende Norges, Islands, Polens og Ungarns brug af disse data. Det er især vigtigt, at det af aftalen klart fremgår, at oplysninger ikke kan videregives til tredjelande.

Det følger endvidere af Europol-konventionen, at såfremt Europol har modtaget oplysninger fra et medlemsland, må Europol kun videregive oplysningerne til Norge, Island, Polen eller Ungarn, hvis det pågældende medlemsland giver sit samtykke hertil.

Rapporten har været forelagt for Den Fælles Kontrolinstans, der er nedsat i henhold til Europol-konventionen, og hvor Datatilsynet er repræsenteret.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

3. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Europol's årsrapport for 2000.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I medfør af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, skal Europol's Styrelsesråd vedtage en rapport vedrørende Europol's aktiviteter i det forudgående år. Ligeledes i medfør af Europol-konventionens artikel 28, stk. 10, skal årsrapporten herefter forelægges for Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Europol's årsrapport for 2000 blev godkendt af Europol's Styrelsesråd på et møde den 27. {{SPA}} 28. februar 2001, og årsrapporten forventes forelagt for Rådet til godkendelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001.

1. Indhold.

Europol's årsrapport for 2000 indeholder en beskrivelse af de aktiviteter, der fandt sted i Europol-regi i 2000.

Europol's årsrapport for 2000 nævner bl.a. følgende væsentlige aktiviteter:

- Gennemførelsen af regler for Europol's forbindelser med tredjelande.
- Etableringen af støttefunktioner i forhold til medlemslandenes nationale myndigheder.
- Assistance og deltagelse i EU's aktiviteter.
- Forbedring af procedurerne for gennemførelse af aktivitetsplaner m.v.

Europols årsrapport for 2000 indeholder endvidere beskrivelser af konkrete samarbejdsprojekter mellem medlemslandene og Europol.

1. Europa-Parlamentet.

En sammenfatning af Europols årsrapport for 2000 vil blive sendt til Europa-Parlamentet.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Europols årsrapport for 2000 har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

2. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for Europols årsrapport for 2000.

3. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Europols årsrapport for 2000 har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

4. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Europols årsrapport for 2000 har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Registrering af farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Ved Rådets direktiv af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer er der bl.a. fastsat nærmere regler for motorkøretøjers registreringsattester, herunder hvilke oplysninger der skal fremgå af registreringsattester.

Det fremgår bl.a. af direktivet, at medlemslandenes registreringsattester skal anerkendes i alle EU-lande, ligesom der er fastsat nærmere bestemmelser om udformningen af registreringsattester. Ifølge direktivet er det muligt at registrere såkaldte farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester, idet dette imidlertid ikke er obligatorisk.

Det tidligere finske formandskab tog i 1999 initiativ til en drøftelse i EU-regi med henblik på at undersøge behovet for en eventuel ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer.

På denne baggrund har det tidligere franske formandskab fremsat et forslag til Rådets konklusioner om registrering af farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester. Forslaget forventes forelagt for Rådet til godkendelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001.

1. Indhold.

I EU{{PU2}}s medlemslande anvender producenter af motorkøretøjer en farvekode i forhold til køretøjets grundfarve. Denne farvekode registreres i nogle tilfælde på registreringsattesten, men det fremgår ikke nødvendigvis, hvilken nuance eller tone der er valgt.

Formålet med det franske forslag er med henblik på efterforskning i straffesager at øge graden af nøjagtighed og præcision i forbindelse med registrering af motorkøretøjer, f.eks. i tilfælde, hvor lakstykker fra motorkøretøjer kan anvendes som bevismateriale. Oplysningerne kan således anvendes i sager, hvor en fodgænger påkøres af en flugtbilist, og hvor der på gerningsstedet forefindes lakres ter fra bilen eller sager, hvor motorkøretøjer i øvrigt har været anvendt i forbindelse med strafbare handlinger. Registrering af farvekoder vil endvidere kunne lette efterforskningen af sager om stjalne køretøjer.

Inden for det samarbejde, der finder sted i Det Europæiske Net af Retsmedicinske/Kriminaltekniske Institutter (ENFSI), er det muligt ud fra et enkelt lakstykke at fastslå fabrikat og model for det køretøj, som lakken stammer fra. Det forudsætter imidlertid, at den nøjagtige farvekode er registreret på motorkøretøjets registreringsattest.

Det franske initiativ lægger op til anvendelsen af en særlig registreringsmetode, der hurtigt vil kunne identificere det motorkøretøj, der er tale om. På grundlag af en individuel farvekode, der baserer sig på lakstykkets farve, kan der således foretages en søgning efter oplysninger om motorkøretøjets ejer, der vil være mere præcis, end det er tilfældet på nuværende tidspunkt.

I udkastet til Rådets konklusioner om registrering af farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester opfordres Kommissionen til at undersøge muligheden for at fremsætte et forslag til ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer med henblik på, at angivelse af en farvekode på motorkøretøjers registreringsattester gøres obligatorisk.

2. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget høring af Europa-Parlamentet i anledning af udkastet til Rådets konklusioner om registrering af farvekoder på motorkøretøjers registreringsattester.

3. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

4. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

5. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

6. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Schengen-reglernes iværksættelse i forhold til de nordiske lande.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

Den 19. december 1996 undertegnede Danmark, Finland og Sverige tiltrædelsesaftaler i forhold til Schengen-konventionen. Samtidig undertegnede Norge og Island en samarbejdsaftale i forhold til Schengen-landene.

Folketinget bemyndigede ved lov nr. 418 af 10. juni 1997 regeringen til at ratificere tiltrædelsesaftalen på Danmarks vegne, og ratifikationen fandt herefter sted den 23. september 1997.

Ved Amsterdam-traktaten, der trådte i kraft den 1. maj 1999, er Schengen-samarbejdet blevet integreret i Den Europæiske Union. Dette er sket i form af en protokol (*Schengen-protokollen*), der er knyttet som bilag til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Det fremgår af Schengen-protokollens artikel 6, at Island og Norge, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, deltager som associerede i gennemførelsen af Schengen-reglerne og den videre udvikling heraf på baggrund af samarbejdsaftalen af 19. december 1996. Island og Norge har henholdsvis den 18. maj 1999 og den 30. juni 1999 indgået aftaler med Rådet om de relevante procedurer i forbindelse hermed. Aftalerne, der er ratificeret af Island den 26. maj 2000 og af Norge den 17. maj 2000, trådte i kraft den 26. juni 2000.

Af Schengen-protokollens artikel 2 fremgår det, at Schengen-reglerne, der er nærmere defineret i et bilag til protokollen, fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er gældende for EU-landene, bortset fra Storbritannien og Irland. For Danmarks og de øvrige nordiske landes vedkommende følger det af artikel 2, stk. 2, at Schengen-reglerne først er gældende fra den dato, som Rådet beslutter med enstemmighed blandt EU-landene, bortset fra Storbritannien og Irland.

Rådet (Schengen-landene) træffer afgørelsen, når det har konstateret, at forudsætningerne for gennemførelsen af Schengen-reglerne er opfyldt, og at kontrollen ved de ydre grænser er effektiv.

Mandatet for evalueringen af de nordiske lande blev fastlagt på et møde den 16. december 1999 i De Faste Repræsentanters Komité (Coreper). Det fremgår af mandatet, at Den Europæiske Union sigter mod, at der inden udgangen af 2000 vil blive truffet afgørelse om at bringe Schengen-reglerne i anvendelse i forhold til de nordiske lande.

Det fremgår endvidere af mandatet, at der i løbet af år 2000 skal udarbejdes en rapport, der evaluerer de fem nordiske landes mulighed for at bringe Schengen-reglerne i anvendelse. Rådet skal på baggrund af rapporten træffe afgørelse om de nordiske landes indtræden i det praktiske Schengen-samarbejde.

Evalueringen af de nordiske lande blev indledt i begyndelsen af år 2000, hvor de nordiske lande besvarede et omfattende spørgeskema vedrørende iværksatte og forberedte foranstaltninger med henblik på landenes indtræden i det praktiske Schengen-samarbejde.

I henholdsvis marts og april måned 2000 gennemførte Schengen-landene evalueringsbesøg i de nordiske lande vedrørende databeskyttelse og politisamarbejde. De deltagende repræsentanter fra Schengen-landene fik i den forbindelse mulighed for at møde repræsentanter for relevante myndigheder, herunder registermyndigheder, i de respektive nordiske lande, ligesom de f.eks. i Danmark fik mulighed for at besøge loka liteterne for bl.a. SIRENE-kontoret, virksomheden CSC, der skal drive den danske nationale del af Schengen-informationssystemet (N.SIS), samt Øresundsforbindelsen.

Der er udarbejdet to rapporter om resultaterne af evalueringsbesøgene. Rapporterne er generelt positive i bedømmelsen af de nordiske lande. Rapporterne indeholder tillige enkelte anbefalinger i forhold til de nordiske lande, bl.a. med henblik på indsamling af oplysninger til brug for det politimæssige samarbejde, ligesom der anmodes om yderligere oplysninger vedrørende bl.a. den organisatoriske tilrettelæggelse af SIRENE-kontorerne i de nordiske lande og om anvendelsen af de såkaldte "nordic alerts" (nordiske efterlysninger).

På et møde den 29. maj 2000 i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island tog ministrene de foreløbige evalueringsresultater vedrørende databeskyttelse og politisamarbejde til efterretning. I tilknytning til mødet vedtog Rådet (retlige og indre anliggender) et udkast til rådskonklusioner vedrørende evalueringen af de nordiske lande.

I konklusionerne notede Rådet sig med tilfredshed de betydelige fremskridt i det forberedende arbejde med henblik på Schengen-reglernes iværksættelse i forhold til de nordiske lande.

Samtidig fastslog Rådet, at der - hvis forudsætningerne i de foreløbige evalueringsrapporter opfyldes rettidigt - ikke vil være grund til på ny at vurdere det forberedende arbejde på de evaluerede områder.

Rådet henstillede i konklusionerne, at det forberedende arbejde fortsættes med henblik på forelæggelsen af en fuldstændig evalueringsrapport. Herudover konstaterede Rådet, at det i begyndelsen af 2001 vil blive kontrolleret, om Schengen-informationssystemet fungerer efter hensigten. Endelig bekræftede Rådet i konklusionerne den politiske målsætning om inden udgangen af år 2000 at kunne træffe afgørelse om at bringe Schengen-reglerne i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001.

I juni måned 2000 gennemførtes evalueringsbesøg vedrørende det konsulære visumsamarbejde, herunder på den danske ambassade i Moskva. De deltagende repræsentanter fra Schengen-landene blev orienteret om de nuværende sagsgange på ambassaden og om planlagte tiltag med henblik på opfyldelse af Schengen-reglerne om visum-samarbejdet. Der er udarbejdet en rapport om resultatet af evalueringsbesøgene. Rapporten er positiv for så vidt angår de danske forhold.

På et møde den 28. september 2000 i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island tog ministrene en orientering om status for det forberedende arbejde, herunder resultatet af evalueringen vedrørende det konsulære visumsamarbejde, til efterretning.

I september måned 2000 gennemførtes evalueringsbesøg vedrørende kontrollen ved de ydre Schengen-grænser. Der er udarbejdet en samlet rapport om resultatet af evalueringsbesøgene. Rapporten er generelt positiv i bedømmelsen af de nordiske lande, idet rapporten dog indeholder enkelte anbefalinger for så vidt angår infrastruktur, udstyr og uddannelse i de nordiske lande. Rapporten konkluderer, at de nordiske lande har tilvejebragt et tilfredsstillende retligt grundlag for en gennemførelse af Schengen-reglerne, og at evalueringskomitéen er overbevist om, at de nordiske lande vil opfylde betingelserne for Schengen-reglernes iværksættelse, hvis landene tager højde for komitéens anbefalinger. Samtidig peger evalueringskomitéen på, at der inden marts måned 2001 bør aflægges besøg i større internationale lufthavne i de nordiske lande (herunder Københavns Lufthavn i Kastrup og Billund Lufthavn) samt i større havne med internationale anløb (herunder Københavns Havn og Esbjerg Havn) med henblik på at sikre, at det forberedende arbejde, herunder de bygningsmæssige og andre nødvendige foranstaltninger med henblik på Schengen-reglernes anvendelse, er gennemført.

En rådsafgørelse om at bringe samtlige Schengen-regler i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, dog således at reglerne vedrørende Schengen-informationssystemet bringes i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 1. januar 2001 med henblik på at gøre det muligt at gennemføre en evaluering af Schengen-informationssystemet i de nordiske lande i januar måned 2001 blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november - 1. december 2000.

Rådsafgørelsen forudsatte, at det inden den 25. marts 2001 kontrolleres, at Schengen-informationssystemet fungerer efter hensigten og anvendes korrekt i de nordiske lande, og at de nordiske lande opfylder de nødvendige betingelser for så vidt angår kontrollen ved de ydre Schengen-grænser. På den baggrund skulle der gennemføres evalueringsbesøg i de nordiske lande, og rapporten vedrørende disse besøg forelægges Rådet inden den 1. marts 2001.

Evalueringskomitéen gennemførte besøg i de nordiske lande i januar og februar måned 2001 vedrørende Schengen-informationssystemet og vedrørende status for det forberedende arbejde, herunder gennemførelsen af bygningsmæssige og andre nødvendige foranstaltninger i forbindelse med kontrollen af de ydre Schengen-grænser. Rapporten vedrørende disse besøg er godkendt på rådsmødet (generelle anliggender) den 26. februar 2001, og Rådet (generelle anliggender) har i den forbindelse på grundlag af ovennævnte rapporter således bekræftet den fuldstændige gennemførelse af Schengen-reglerne i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001.

Den fælles tilsynsmyndighed, der er oprettet i medfør af Schengen-konventions artikel 115, har endvidere ved udtalelse af 11. oktober 2000 udtalt sig positivt vedrørende Danmarks, Sveriges, Finlands, Norges og Islands opfyldelse af betingelserne for anvendelse af Schengen-reglerne om beskyttelse af personoplysninger.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 forventes formandskabet at orientere om godkendelsen af den nævnte rapport, der bekræfter rådsafgørelsen af 1. december 2001 om den fuldstændige gennemførelse af Schengen-reglerne i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001.

Det forventes endvidere, at den fælles tilsynsmyndigheds udtalelse af 11. oktober 2000 tages til efterretning på rådsmødet (retlige og indre anliggender).

- Indhold.

a) Rådets afgørelse om Schengen-reglernes iværksættelse i forhold til de nordiske lande.

Udkastets artikel 1 bestemmer, at samtlige Schengen-regler bringes i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, medmindre der i medfør af bestemmelsen i artikel 3, stk. 2, træffes afgørelse om at udskyde denne dato.

Artikel 2 bestemmer, at Schengen-reglerne vedrørende Schengen-informationssystemet bringes i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 1. januar 2001. Bestemmelsen indebærer, at de nordiske lande vil kunne indlægge og på lige fod med de øvrige Schengen-lande få adgang til at anvende reelle data i Schengen-informationssystemet fra denne dato.

Eftersom de øvrige Schengen-regler, herunder bestemmelserne om afskaffelse af kontrollen ved de indre grænser, først vil blive bragt i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, vil de nordiske lande ikke inden da kunne indlægge oplysninger i Schengen-informationssystemet om uønskede udlændinge i medfør af Schengen-konventionens artikel 96. De nordiske lande vil endvidere ikke før den 25. marts 2001 være forpligtede til at nægte indrejse på deres område i forhold til eller udsende tredjelandstatsborgere, der af et andet Schengen-land er indberettet i Schengen-informationssystemet som uønskede, og som kommer direkte fra et Schengen-land, der allerede anvender Schengen-reglerne.

De nordiske lande vil endvidere indtil den 25. marts 2001 kunne tillade indrejse af tredjelandstatsborgere, uanset om vedkommende er indberettet i Schengen-informationssystemet som uønsket af et af de øvrige Schengen-lande.

Artikel 3, stk. 1, indeholder bestemmelser om gennemførelse af evalueringsbesøg i de nordiske lande med henblik på at kontrollere, at Schengen-informationssystemet fungerer efter hensigten og anvendes korrekt, samt at lufthavne og havne opfylder forudsætningerne for Schengen-reglernes fulde iværksættelse. Der skal udarbejdes rapporter om evalueringsbesøgene, og disse skal forelægges for Rådet inden den 1. marts 2001.

Efter artikel 3, stk. 2, kan Rådet på baggrund af evalueringsrapporterne beslutte at udskyde datoen i artikel 1. Afgørelsen skal træffes med kvalificeret flertal blandt de lande, der er nævnt i artikel 1 i Schengen-protokollen (Schengen-landene), og med stemmeafgivning fra mindst 10 af disse lande. Det betyder, at Danmark, Finland og Sverige deltager i stemmeafgivningen, men ikke alene vil kunne blokere for en afgørelse om at udskyde datoen i rådsafgørelsens artikel 1.

Det betyder endvidere, at Island og Norge ikke deltager i afstemningen. Afgørelse om fastsættelse af en ny dato for iværksættelse af Schengen-reglerne i de nordiske lande træffes af Rådet med enstemmighed blandt de lande, der er nævnt i artikel 1 i Schengen-protokollen. Det betyder, at Danmark, Finland og Sverige - men ikke Island og Norge - deltager i afstemningen.

Artikel 4 bestemmer, at afgørelsen træder i kraft på datoen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

b) Udtalelse fra Den fælles tilsynsmyndighed vedrørende Danmarks, Sveriges, Finlands, Norges og Islands opfyldelse af betingelserne for anvendelse af Schengen-reglerne om beskyttelse af personoplysninger

Den fælles tilsynsmyndighed har gjort status over sin undersøgelse af de nordiske landes opfyldelse af betingelserne for anvendelse af Schengen-reglerne om beskyttelse af personoplysninger og har den 11. oktober 2000 afgivet en positiv udtalelse.

- **Europa-Parlamentet.**

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af udkastet til rådsafgørelsen, eller udtalelsen fra Den fælles tilsynsmyndighed.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

- **Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november {{SPA}} 1. december 2000.

- **Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser.**

Sagen ses ikke i sig selv at have statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Sagen blev forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) henholdsvis den 29. maj og den 28. september 2000 forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering.

Aktuelle notater om sagen er oversendt den 17. maj og den 14. september 2000 til Folketingets Retsudvalg samt den 18. maj og den 15. september 2000 til Folketingets Europaudvalg.

Sagen blev forud for rådsmødet den 30. november {{SPA}} 1. december 2000 forelagt for Folketingets Europa-udvalg og Retsudvalg med henblik på forhandlingsoplæg. Et aktuelt notat om sagen er oversendt den 16. november 2000.

Endvidere er en redegørelse vedrørende det forberedende arbejde med henblik på Danmarks indtræden i det praktiske Schengen-samarbejde oversendt den 18. maj 2000 til Folketingets Retsudvalg og den 20. juli 2000 til Folketingets Europaudvalg. *En revideret redegørelse herom er oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 5. og 6. februar 2001.*

Sagen blev forud for rådsmødet den 26.-27. februar 2001 (generelle anliggender) forelagt for Folketingets Europaudvalg til orientering. Et aktuelt notat om sagen er oversendt den 15. februar 2001.

Vedrørende: Beretning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS i 1999

Nyt notat.

1. Baggrund

I forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union, idet bestemmelserne vedrørende Schengen-Informationssystemet (SIS) fik retsgrundlag i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Bestemmelserne vedrørende Schengen-Informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119). Schengen-Informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), der er placeret i Strasbourg.

Frankrig er ansvarlig for etablering og drift af C.SIS. De nærmere regler herom er fastsat i finansforordningen for C.SIS. Det følger af finansforordningen, at Rådet (Schengen-landene) fastlægger budgettet for C.SIS. Frankrig afholder de løbende etablerings- og driftsudgifter, som efterfølgende dækkes af Schengen-landene i fællesskab. Dette sker i henhold til en fordelingsnøgle, der fastlægges hvert år på grundlag af den model, som de enkelte landes momsindtægt udgør af De Europæiske Fællesskabers samlede momsindtægter i det foregående regnskabsår, jf. Schengen-konventionens artikel 119, stk. 1.

Danmark og de øvrige nordiske lande har siden 1. januar 1997 bidraget til betaling af udgifterne forbundet med etablering og drift af C.SIS.

Danmark bidrager med ca. 2 pct.

I henhold til Finansforordningen skal Frankrig hvert år udarbejde og fremlægge en årsberetning om forvaltningen (anlæg og drift) af C.SIS.

Da udgifterne til forvaltningen af C.SIS afholdes af de berørte medlemslande, skal årsberetningen godkendes af de pågældende medlemslande.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) forventes de berørte medlemslande, forsamlet i Rådet, at godkende årsberetningen vedrørende gennemførelsen af anlægs- og driftsbudgettet for C.SIS i 1999.

2. Indhold

Beretningen indeholder dels en redegørelse for de afholdte udgifter, dels en redegørelse for hvilke beløb, der er betalt eller skal betales af de enkelte medlemslande som bidrag til omkostningerne forbundet med etablering og drift af C.SIS.

Det fremgår af beretningen for 1999, at der i perioden fra 1991 til og med 1999 er afholdt udgifter forbundet med etableringen af C.SIS for FFR 85.092.533. (ca. 96.818.284 DKR) I 1999 er der afholdt udgifter forbundet med etablering af C.SIS for 26.836.732 FFR (ca. 30.534.834 DKR). Danmarks samlede bidrag for perioden 1991 til 1999 beregnet med udgangspunkt i konventionens artikel 119 udgør 1.696.684. FFR (ca. 1.930.487 DKR). Danmarks bidrag for 1999 udgør 560.887 FF R (ca. 638.177 DKR).

Det fremgår af beretningen, at Danmark i 1999 har indbetalt FFR 659.598. Af dette beløb udgør 98.701 FFR bidraget for 1998, der blev indbetalt den 20. oktober 1999.

Det fremgår endvidere af beretningen, at der i 1999 er afholdt driftsudgifter vedrørende C.SIS på i alt 9.081.025 FFR (ca. 10.332.390 DKR). Danmarks bidrag hertil udgør 189.793 FFR (ca. 215.946 DKR).

3. Forhandlingssituation

Udkastet til beretning blev godkendt på et møde den 14. december 2000 i Artikel 36-udvalget.

4. Subsidiaritetsprincippet

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har ikke været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

6. Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

Det danske bidrag til drifts- og etableringsomkostningerne for C.SIS betales af Rigspolitechefen og Indenrigsministeriet, og udgifterne hertil forudsættes afholdt inden for de bevillingsmæssige rammer.

Beretningen ses ikke at have statsfinansielle konsekvenser, idet de omfattede udgiftsposter afholdes inden for det tidligere godkendte budget vedrørende etablering og drift af C.SIS for 1999.

1. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg eller Retsudvalg.

Vedrørende: Mødet den 16. marts 2001 med kandidatlandene på ministerniveau.

Nyt notat

1. Baggrund og indhold

På Det Europæiske Råds møde i december måned 1997 indledte EU den udvidelsesproces, der nu omfatter 13 kandidatlande. Udvidelsen er en af de tre hovedprioriteter for det svenske formandskab, herunder at skabe vejen for et politisk gennembrud i udvidelsesforhandlingerne. Det er et element i disse bestræbelser at bistå kandidatlandene inden for området retlige og indre anliggender.

På denne baggrund har formandskabet taget initiativ til, at der i tilknytning til rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 afholdes et møde med kandidatlandenes justits- og indenrigsministre. Det forventes, at drøftelserne med kandidatlandene navnlig vil omhandle mulighederne for at styrke det praktiske samarbejde, herunder forbedring af det grænseoverskridende samarbejde, mellem medlemslandene og kandidatlandene, aller rud for kandidatlandenes optagelse i EU.

Det svenske formandskab har således tilkendegivet, at drøftelserne på mødet med kandidatlandene vil fokusere på mulige initiativer, der kan forbedre samarbejdet vedrørende bekæmpelse af organiseret kriminalitet, herunder politisamarbejde og samarbejde om efterforskning og retsforfølgning. Endvidere vil drøftelserne fokusere på særlige initiativer med henblik på bekæmpelse af menneskehandel og narkotikakriminalitet. Herudover forventes en drøftelse af asylspørgsmål og forebyggende indsats med henblik på at bekæmpe illegal indvandring.

Formålet med drøftelsen er at identificere konkrete forslag til, hvordan der kan skabes de bedst mulige betingelser for en styrkelse af samarbejdet mellem medlemslandene og kandidatlandene inden for området retlige og indre anliggender forud for kandidatlandenes optagelse i EU.

1. Europa-Parlamentet.

Der har ikke været foretaget af høring af Europa-Parlamentet.

2. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

3. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund

Det franske formandskab fremsatte den 3. august 2000 dels et forslag til direktiv om bistand til ulovlig indrejse og rejse samt ulovligt ophold dels et udkast til rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige regler med henblik på bekæmpelse af bistand til ulovlig indrejse og ulovligt ophold.

Formålet med forslaget til direktiv og udkastet til rammeafgørelse er bl.a. på baggrund af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tampere den 15.- 16. oktober 1999 og Det Europæiske Råd i Santa Maria da Feira den 19.- 20. juni 2000 at sikre, at der i alle EU-lande er effektive strafferetlige regler for så vidt angår menneskesmugling. Forslaget til direktiv indeholder således bestemmelser, der fastlægger hvilke handlinger medlemsstaterne skal kriminalisere, mens udkastet til rammeafgørelse indeholder bestemmelser om de strafferetlige sanktioner i forbindelse med menneskesmugling.

Et særskilt notat om forslaget til direktiv er udarbejdet af Indenrigsministeriet.

Udkastet til rammeafgørelse blev forelagt på et møde i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island, der blev afholdt i tilknytning til rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november {{SPA}} 1. december 2000 med henblik på Rådets drøftelse af visse udstående spørgsmål i såvel direktivforslaget som udkastet til rammeafgørelse.

Udkastet til rammeafgørelse forventes forelagt på et møde i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island, der afholdes i tilknytning til rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. {{SPA}} 16. marts 2001 med henblik på at opnå politisk enighed herom. Det forventes i den forbindelse, at visse udestående spørgsmål vil blive drøftet, herunder særligt spørgsmålet om fastsættelse af et minimumskrav til medlemsstaternes strafferammer for menneskesmugling.

1. Indhold.

Retsgrundlaget for udkastet til rammeafgørelse er artikel 29, artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b).

I artikel 1 i udkastet til rammeafgørelse fastslås det, at medlemsstaterne skal tage de nødvendige skridt for sikre, at de i direktivforslagets artikel 1 og artikel 2 nævnte strafbare handlinger, kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen, har afskrækkende virkning, kan medføre udlevering og eventuelt andre foranstaltninger.

Sådanne andre foranstaltninger kan omfatte konfiskation af det transportmiddel, der er benyttet i forbindelse med den strafbare handling, forbud mod direkte eller gennem en mellemmand at udøve sådan erhvervmæssig virksomhed, hvorunder den strafbare handling blev begået, og udvisning med indrejseforbud, hvis den dømte person ikke er statsborger i en medlemsstat i Den Europæiske Union.

Ifølge artikel 1, litra a) i direktivforslaget skal medlemsstaterne gennemføre passende sanktioner over for enhver, der hjælper eller forsøger at hjælpe en udlænding, der ikke er statsborger i en EU-medlemsstat med at rejse til eller igennem en medlemsstats område og derved overtræde den pågældende stats lovgivning vedrørende udlændinges indrejse eller gennemrejse.

Efter artikel 1, litra b) i direktivforslaget skal medlemsstaterne endvidere gennemføre passende sanktioner over for enhver, der med vinding for øje hjælper eller forsøger at hjælpe en udlænding, der ikke er statsborger i en EU-medlemsstat, med at opholde sig på en medlemsstats område og derved overtræde den pågældende stats lovgivning vedrørende udlændinges ophold.

Efter artikel 1, stk. 2, kan enhver medlemsstat beslutte, at den ikke vil gennemføre sanktioner over for den i artikel 1, stk. 1, nævnte adfærd i tilfælde, hvor formålet med adfærden har været at yde humanitær hjælp til den pågældende.

Af direktivforslagets artikel 2 fremgår det, at forsøg og medvirken til de i artikel 1 nævnte handlinger tillige skal være strafbar.

Efter artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse skal medlemslandene sikre, at de handlinger, der er omtalt i direktivforslagets artikel 1, litra a) er undergivet en strafferamme på mindst 6 års fængsel, når bistanden ydes i berigelsesøjemed samt af en kriminel organisation eller på en sådan måde, at den er til fare for den person, der smugles.

Udkastets artikel 3 indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang lovovertrædelsen er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, med henblik på at skaffe den juridiske person vinding.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte lovovertrædelser.

Ifølge udkastets artikel 4 er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der overfor juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud og forbud mod at udøve kommerciel virksomhed.

I artikel 4 a i udkastet fastslås det, at anvendelsen af rammeafgørelsen ikke berører den beskyttelse, som indrømmes flygtninge og asylansøgere i overensstemmelse med international flygtningeret eller andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder, herunder navnlig medlemsstaternes overholdelse af deres internationale forpligtelser i henhold til artikel 31 og 33 i konventionen af 1951 om flygtnings retsstilling, som er ændret ved tillægsprotokollen fra 1957.

Udkastets artikel 5 indeholder bestemmelser om straffemyndighed. Efter stk. 1 er hver medlemsstat således forpligtet til at have straffemyndighed, når en af de af rammeafgørelsen omfattede lovovertrædelser er begået helt eller delvist på medlemsstatens territorium. Efter stk. 2 er medlemsstaten ligeledes forpligtet til at have straffemyndighed, hvis gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat. Denne bestemmelse er dog fakultativ, og medlemsstaterne kan meddele Rådets Generalsekretariat, i hvilket omfang bestemmelsen skal gælde for den pågældende medlemsstat.

Det følger af artikel 6, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen inden den 1. november 2001. Medlemsstaterne skal endvidere inden den 1. november 2001 meddele Rådets Generalsekretariat og Kommissionen indholdet af de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen. Rådet skal herefter inden den 30. maj 2002 på baggrund af disse oplysninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen vurdere, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen.

Efter udkastets artikel 7 træder rammeafgørelsen i kraft samme dag, som den bliver offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

• Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet har den 15. februar 2001 afgivet udtalelse vedrørende udkastet til rammeafgørelse. Europa-Parlamentet har i den forbindelse forkastet udkastet til rammeafgørelse og samtidig fremsat en række ændringsforslag til udkastet.

• Høring

Udkastet til rammeafgørelse har været i høring hos Advokatrådet, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Indenrigsministeriet, Finansministeriet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politimesterforeningen i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidi rektøren i København samt præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors samt Rådet for Etniske Minoriteter.

[Det bemærkes, at det nu foreliggende udkast til rammeafgørelse på en række punkter er ændret i forhold til det udkast, som har været sendt i høring hos de pågældende myndigheder og organisationer, hvorfor det i de afgivne høringssvar anførte i en række tilfælde ikke længere er aktuelt.]

Præsidenten for Østre Landsret påpeger, at det i grundnotatet s. 9, 2. afsnit, er anført, at artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse ikke i sig selv nødvendiggør en lovændring. Præsidenten for Østre Landsret bemærker, at denne antagelse næppe er rigtig, da straffelovens § 125 a efter forarbejderne til denne bestemmelse alene forudsættes anvendt, hvor der er tale om menneskesmugling for vindings skyld, og da de i artikel 2 nævnte strafskærpende forhold ikke synes at være begrænsede hertil.

Præsidenten for Vestre Landsret samt Præsidenten for Københavns Byret tilslutter sig Den Danske Dommerforenings høringssvar, hvori anføres, at det af retssikkerhedsmæssige grunde bør overvejes at gennemføre en udtrykkelig lovbestemmelse, såfremt lovgivningsmagten ønsker at sikre mulighed for strafskærpelse under de omstændigheder, der er anført i artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse. Den Danske Dommerforening bemærker endvidere, at området for strafskærpelse efter straffelovens § 125 a ikke er fuldstændigt sammenfaldende med området for strafskærpelse efter artikel 2.

Foreningen af Politimestre i Danmark, Rigspolitichefen, Dommerfuldmægtigforeningen samt Landsforeningen af Beskikkede advokater har ikke bemærkninger til udkastet til rammeafgørelse.

Politidirektøren i København påpeger, at høringssvaret afgives med det forbehold, at direktivforslaget, hvori de handlinger, der skal sanktioneres efter udkastet til rammeafgørelse, ikke foreligger.

I forbindelse med grundnotatets afsnit 3 og 4 henviser politidirektøren til, at den konkret udmålte straf i vidt omfang afviger fra strafferammerne for de omhandlede overtrædelser af udlændingeloven og straffeloven, hvorfor det kan overvejes, om hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold kan sanktioneres tilstrækkeligt effektivt og med den fornødne afskrækkende virkning.

I forbindelse med muligheden for udvisning i konkrete sager, henviser politidirektøren til udlændingelovens § 26, hvorefter udvisning kan undlades, hvis den på grund af domfældtes personlige forhold kan antages at virke særligt belastende.

Advokatrådet anfører, at det ville have været at foretrække, dersom direktivforslaget om bistand til ulovlig indrejse og ulovligt ophold, og det herom bebudede grundnotat, der vil blive udarbejdet af Indenrigsministeriet, kunne have været forelagt samtidig med Justitsministeriets høringskrivelse.

Advokatrådet anfører endvidere, at man er enig i, at den i grundnotatet anførte vurdering, hvorefter artiklerne 1 og 2 i udkastet til rammeafgørelse ikke i sig selv nødvendiggør lovændringer. Advokatrådet har i den forbindelse anført, at det efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 59 og straffelovens § 125 a sammenholdt med de almindelige principper for strafudmåling, herunder navnlig straffelovens § 80, må antages, at det vil blive anset for en skærpende omstændighed, hvis menneskesmuglingen udføres af personer, der deltager i en kriminel organisation, hvis menneskesmuglingen kan karakteriseres som menneskehandel og/eller seksuel udnyttelse af børn. Disse forhold vil efter Advokatrådets opfattelse efter omstændighederne tillige kunne straffes efter andre bestemmelser, og hvis menneskesmuglingen må anses for foretaget med henblik på illegal beskæftigelse.

Advokatrådet anfører, at selvom indledningen til artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse måtte rumme en vis uklarhed, finder Advokatrådet, at den bestående lovgivning i tilstrækkelig grad sikrer muligheden for skærpede sanktioner i de anførte tilfælde. Advokatrådet anfører videre, at man ville finde det u hensigtsmæssigt, dersom der skulle ske yderligere differentiering af strafferammerne end allerede gennemført inden for området.

Endelig tilkendegiver Advokatrådet, at man ikke herved har taget stilling til den foreslåede definition af menneskesmugling i direktivforslaget, og at man blot foreløbigt skal bemærke, at en udvidelse af det strafbare område for bistand til en udlændings indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt, til eventuelt også at gælde uden for situationer, hvor det er sket for vindings skyld, ikke vil være uden betænkeligheder.

Det Danske Center for Menneskerettigheder peger på, at udkastet til rammeafgørelse som anført i grundnotatet har karakter af et accessorium til det samtidigt fremsatte forslag til direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse mv. Centret anfører, at det henset til den nære indholdsmæssige sammenhæng mellem de to udspil findes noget vanskeligt på meningsfuld vis at foretage en isoleret vurdering af udkastet.

Dansk Flygtningehjælp hilser direktivforslaget og udkastet til rammeafgørelse velkomment som et vigtigt led i bestræbelserne på at udforme fælles regler på et område af så væsentlig betydning, som bl.a. bekæmpelse af menneskehandel.

Dansk Flygtningehjælp anfører, at det af direktivforslaget fremgår, at formålet med fastsættelse af regler som foreslået i direktivforslaget og udkastet til rammeafgørelse er at sikre en effektiv indsats i bestræbelserne på at bekæmpe menneskehandel, anden udnyttelse af mennesker, ulovlig indvandring og ulovlig beskæftigelse.

Dansk Flygtningehjælp anfører videre, at regler om sanktioner på dette område imidlertid forstærker virkningen af visumkrav, og gør det endnu vanskeligere for flygtninge at forlade de lande, i hvilke de er forfulgt. Det er efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse afgørende, at retten til at søge asyl og beskyttelse ikke undermineres af tilstedeværelsen af regler, der er vedtaget med et i sig selv legitimt, men overordnet set helt andet formål for øje. Det bør derfor efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse tilstræbes, at reglernes mulige indvirkning på adgangen til at søge asyl minimeres i videst muligt omfang.

Herudover beklager Dansk Flygtningehjælp, at hverken den eksisterende danske lovgivning eller det franske udkast til en rammeafgørelse reflekterer konfliktområdet mellem på den ene side hensynet til bekæmpelse af menneskehandel, ulovlig indvandring og lignende og på den anden side hensynet til flygtninges adgang til international beskyttelse mod forfølgelse. Dansk Flygtningehjælp finder det heller ikke afspejlet, at der i konkrete tilfælde kan være grund til ikke at straffe personer, der har hjulpet familiemedlemmer til ulovlig indrejse i Danmark eller en medlemsstat.

Dansk Flygtningehjælp beklager, at Justitsministeriet i sit grundnotat tilsyneladende ikke finder, at disse hensyn bør få lovgivningsmæssige konsekvenser i forbindelse med en eventuel gennemførelse af direktivet og rammeafgørelsen.

Efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse bør ovennævnte hensyn føre til, at familiemæssig tilknytning kan indgå som en formildende omstændighed i forbindelse med en straffesag for hjælp til ulovlig indrejse og i givet fald bevirke strafnedsættelse eller straffrihed.

For så vidt angår forslaget om, at også bistand til ulovlig indrejse eller ulovligt ophold, der ikke sker for vindings skyld, skal være strafbart, er det Dansk Flygtningehjælps opfattelse, at de hensyn, der ligger bag den gældende danske retstilstand videreføres. Således bør assistance, der sker for vindings skyld, som udgangspunkt altid bedømmes hårdere end, hvor dette ikke er tilfældet.

Hvor der er tale om, at den indsmuglede person gives adgang til territoriet med henblik på at søge asyl, bør de tungtvejende hensyn, der ligger bag retten til at søge og nyde asyl, efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse altid føre til straffrihed, uanset om den person, der har hjulpet personen til landet er familiemæssigt tilknyttet denne eller ej.

Dansk Røde Kors kan fuldt ud støtte formålet med rammeafgørelsen, herunder at man sikrer en effektiv retsforfølgning af de internationale kriminelle miljøer, der beriger sig gennem grænseoverskridende organiseret menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn mv.

Samtidig påpeger Røde Kors, at menneskesmugling i relation til asylansøgere rummer et særligt vanskeligt dilemma, idet udefrakommende hjælp til ulovlig indrejse i visse situationer kan være nødvendig for i det hele taget at nå frem til et land, hvor man kan opnå den fornødne beskyttelse.

Røde Kors tilkendegiver, at man med bekymring har noteret sig den fortsatte og ofte meget unuancerede debat om menneskesmugling. Røde Kors anfører, at man efter de gældende danske regler straffer såvel menneskesmuglere, der skruppelløst sætter asylansøgers liv på spil, eller som opererer som stiltfærdige "forretningsfolk", som personer der hjælper familiemedlemmer eller andre og alene yder hjælpen ud fra en humanistisk overbevisning, dog således, at man ved strafudmålingen tager højde for de forskellige situationer. Er der tale om indsmugling af et familiemedlem eller en meget nær bekendt udløser det alene bødestraf, mens andre, der bistår ved indsmugling, idømmes fængselsstraf.

For så vidt angår udkastet til rammeafgørelse tilkendegiver Røde Kors, at man som udgangspunkt er særdeles positiv over for forslaget om at skærpe reglerne om menneskesmugling af de udlændinge, som udsættes for menneskehandel, børn som udnyttes seksuelt, personer der indrejse for at arbejde uden arbejdstilladelse mv.

Samtidig vil Røde Kors gerne påpege behovet for en særstilling i relation til den særlige gruppe af udlændinge, der består af asylansøgere med behov for beskyttelse mod forfølgelse på grund af race, politisk overbevisning mv. Røde Kors anfører, at der i disse situationer kan være grunde til ikke at fremme en yderligere kriminalisering af personer, der yder bistand alene af humanitære grunde.

Endvidere finder Røde Kors det ønskeligt, at få en stillingtagen til, om direktivforslaget og rammeafgørelsen giver muligheder for at lempe de eksisterende danske regler, herunder særligt i forbindelse med muligheder for straffritagelse for familiemedlemmer og andre nærtstående personers medvirken til asylansøgers indrejse til Danmark.

- **Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde**

Udkastet til rammeafgørelse har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Udkastet til rammeafgørelse ses ikke i sin nuværende udformning at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

Efter udkastet til rammeafgørelse forpligtes medlemsstaterne bl.a. til at sikre, at de i direktivforslagets artikel 1 og 2 nævnte handlinger kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen og har afskrækkende virkning, der kan medføre udlevering.

Bistand til ulovlig indrejse og ophold i Danmark kan efter udlændingelovens § 59, stk. 5, straffes med fængsel indtil 2 år.

Bistand til ulovlig indrejse og ophold i Danmark med henblik på indrejse i et andet land, hvor udlændingen ville blive afvist eller tilbagesendt, og bistand til indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt, kan efter udlændingelovens § 59, stk. 5, alene straffes i det omfang en sådan bistand sker for vindings skyld.

Efter de gældende regler i udlændingeloven vil man således ikke kunne straffe en person, der bistår en trejdelandsstatsborger med ulovlig indrejse *i eller gennemrejse* af en anden medlemsstat, når bstanden ikke ydes for vindings skyld. På samme måde er det en betingelse for strafansvar efter straffelovens § 125 a om menneskesmugling, der sker under skærpende omstændigheder, at bstanden ydes for vindings skyld.

En gennemførelse af artikel 1 i udkastet til rammeafgørelse vil således allerede på grund af forbindelsen til artikel 1 i direktivforslaget nødvendiggøre lovændringer.

Herudover indeholder artikel 1, stk. 3, i udkastet til rammeafgørelse et minimumskrav til medlemsstaternes strafferammer på 6 års fængsel for så vidt angår de i artikel 1, litra a), i direktivforslaget nævnte handlinger, *når disse handlinger er begået i berigelsesøjemed og af en organiseret kriminel gruppe eller når den smugledes liv udsættes for fare.*

Denne bestemmelse vil nødvendiggøre lovændringer, da strafferammen for menneskesmugling efter straffelovens § 125 a alene er fængsel indtil 4 år.

Udkastet til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Sagen har tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet den 30. november {{SPA}} 1. december 2000. Aktuelt notat blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 16. november 2000.

Udkastet til rammeafgørelse er tillige med et grundnotat om sagen oversendt til udvalgene henholdsvis den 18. og 22. december 2000.